

RØDE FANE

MARXIST-LENINISTISK TIDSSKRIFT

NR. 5/70, 2. ÄRG: PRIS KR. 2,-

AV INNHOLDET:

Leder:

LO-ledelsen
og de
"ulovlige"
streiker

Forskning i
klassesamarbeid

Etter lønns-
oppgjøret

Nixon og
Bresjnev på
"freds-
offensiv" i
Midt-Østen

EEC og Klasse-
kamp

Film-
forfalskninger
fra Kreml

**REDAKSJONEN
BEKLAGER**

at artiklene i dette nummer av RØDE FANE har fått en rettskrivningsform som ikke er artikkelforfatternes, men setteriets.

På grunn av tidspress makter vi ikke å få forandret dette, men vil sørge for at artiklene for ettertiden beholder forfatternes stil og språkform.

LO-ledelsen og de "ulovlige" streiker

Den 28. september kommer topplederne i LO-forbundene sammen til et møte for å drøfte den, fra deres synspunkt, meget foruroligende kampaktivitet som har vist seg i arbeidernes rekker. Møtet, som er innkalt av LO-sekretariatet, har tydelig som mål å legge opp til en strategi for å bekjempe «ulovlige streiker». Hva de nå konkret tar sikte på for å gjenopprette de nederlag de har lidd i prestisje og autoritet, skal vi ikke undervurdere deres muligheter til undergravingsarbeid og til å hindre arbeiderklassens framstøt for å styrke kampen for sine interesser.

I lange tider har LO-ledelsen holdt sitt byråkratiske grep over fagbevegelsen og lammet organisasjonenes handlekraft. Men i løpet av det siste halvåret er det skjedd en forandring som er av den største betydning for hele den norske arbeiderklassen. På en rekke arbeidsplasser har arbeiderne klart å manøvrere seg fram til posisjoner der de har kunnet føre effektiv kamp og med oppsiktsvekkende gode resultater. Vi kan bare nevne eksempler som Oslo Sporveier, Odda, Norgas og Sauda – men det har vært mange fler. Aksjonene har vært gjennomført på forskjellig vis, men de har alle det til felles at arbeiderne på grunnplanet har kunnet skape sine kamporganer, på tvers av den korrupte LO-ledelsens byråkratiske bestemmelser og »organisasjonspraksis».

De «ulovlige streikene» er bare et utslag av den akselerasjonen av klassekampen som må og skal øke når klassemotsetningene skjerpes. Men når nå LO-ledelsen sammen med forbundsstyrene skal drøfte årsaken til de samme streikene, har vi ikke det fjerneste håp om at de vil erkjenne dette soleklare faktum. LO-ledelsen og LO's sentrale organer er i den grad trukket inn i klassestatens struktur at de bare kan spille rollen som redskap for borgerskapets statsmakt.

Nå vil noen hevde at LO er politisk tilknyttet DNA, og når DNA er i opposisjon, må også LO endre holdning. Som det sto nylig med feite typer på revisjonist-organets forside »LO må bruke makt overfor regjeringen!». Kjenner vi redaktøren rett, var han nok mektig stolt over denne »dristige» appell. Men det er lite sannsynlig at de blir særlig skremt i regjeringskontorene og enda mindre i Arbeidsgiverforeningen. Det er riktig at LO-ledelsen og DNA-ledelsen er politisk som hånd i hanske. Men nå da DNA igjen vil i regjeringsposisjon er jo argumentasjonen som brukes, det at de er bedre administratorer for systemet enn den sittende regjering.

I tråd med denne målsetting, for å bevise at sosialdemokratiet er særs dyktig til å virke for kapitalen og »samfunnets beste», skal nå LO-ledelsen organisere offensiven mot arbeidernes nye kampaktivitet. Denne aktivitet som tar sikte på å begrense utbyttinga, mobilisere de brede masser av det arbeidende folk for sin egen sak, og klargjøre situasjonen for dem ut fra klassestandpunkt.

Sjøløst dilter revisjonistledelsen i NKP også her i hælene på DNA og har funnet atskillige »positive trekk» ved LO-ledelsens initiativ. At Leif Andresen, formannen i NKIF, vil »studere» på om ikke en annen oppgjørsform kunne rette på uroen (!) blant arbeiderne, hilser de som meget gledelig. »Friheten» har da også erklært seg enig i at det må være den rette vei.

Vi vil bare si at den sentraliserte oppgjørsform er et lovmessig resultat av klassestatens struktur og en bestanddel av denne. Da vi marxist-leninister brukte parolen (og vil fortsatt bruke den) om frie forbundsvisse oppgjør, visste vi og framholdt det klart at dette kunne bare gjennomføres med organisering av konkret kampaktivitet på grunnplanet, for arbeidernes krav på hver enkelt arbeidsplass.

Ved hjelp av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning maktet kommunistene å analysere både massenes objektive og subjektive krav og handlet deretter i tråd med sin teori. De krav de stilte i vårens tariffoppgjør var 25 prosents lønnsøkning og dertil sosiale forbedringer, spesielt vedrørende skiftarbeid og rasjonaliseringspress (UMS, lønssystemer osv.). Dette ble behandlet av arbeiderne, og resultatet av diskusjonen førte til de krav som ble reist. Denne prosessen med diskusjon om krava og analyse av de tiltak som var nødvendig for å drive dem igjennom var metoden for den kamp som ble reist. For hver ny aksjon ble metoden forbedret, samtidig som arbeidernes klassebevissthet vokste.

Det er riktig at marxist-leninister var med i ledelsen av de viktigste aksjoner. Men når Leif Andresen ut fra dette mener å kunne avsløre et »komplott» bestående av trekanten Norgas, Odda, Sauda, gjør han bare seg sjøl til latter. Saken var at metoden med valg av aksjonsutvalg (streikekomite) ut fra den konkrete situasjon i hvert tilfelle, trakk fram den ledelse som kunne omsette erfaringene fra tidligere streikekamper i praksis. Husk på at det var mange andre aksjonsforsøk enn de som her er nevnt, som ble splittet i starten. At Leif Andresen helst vil glemme dem, forstår vi godt.

Oppsvinget i arbeidernes kamp det siste halvåret er, som alt påpekt, et resultat av skjerpinga av klassemotsetningene i sin alminnelighet. Kiruna-streiken var en viktig utløser av arbeiderklassens nye kampaktivitet også i vårt land. At marxist-leninistene her har stått i forreste linje er riktig nok. Med sin kamperfaring og sitt arsenal av ideologisk viten vil de alltid tjene arbeiderklassen og være dens

avantgarde. Både i dagens kamper og i den store kampen som en gang kommer for å knuse den borgerlige stat og erstatte den med arbeiderklassens egen statsmakt – proletariats diktatur.

RETTELSE:

Redaksjonen beklager en nokså stygg trykkfeil i forrige nummer av RØDE FANE. I lederartikkelen (s. 4) sto det å lese følgende: »... når distriktsledelsen, etter eget forgodtbefinnende, nekter å akseptere lovlig fattete vedtak i Østkantlagets årsmøte – og deretter innkaller et nytt årsmøte for så til slutt å danne et nytt »Østkantlag« av joviale revisjonister ... »

Selvsagt kan også revisjonister være joviale, men det riktige i denne forbindelse var *lojale* – altså: *lojale revisjonister*.

Forskning i klassesamarbeid

Svein Johnsen

Norsk Jern og Metallarbeiderforbund har tatt initiativet til et såkalt »forskningsprosjekt». I Jern og Metallarbeideren nr. 6/7—1970 presenteres siktemålet slik:

»Det tar sikte på å skaffe våre tillitsmenn og medlemmer et grunnlag for å vurdere og stille krav til de bedriftsanalyser med moderne planleggingsmetodikk som arbeidsgiverne i stigende grad tar i bruk.»

Videre skal prosjektet gi »En vurdering av hvilke kunnskaper som vil kreves om planlegging og styring i bedriftene: hos det enkelte medlem, i klubbstyret, i avdelingene, i forbundsledelsen, i forskningsinstitusjoner og konsulentfirmaer. En konkret plan for hvordan disse kunnskapene skal formidles til de ulike ledd i forbundet, og delvis utarbeiding av materiale til kursvirksomhet.»

Rent umiddelbart kan det se ut som om Jern- og Met.-ledelsen planlegger »å slå til» for å overføre styringsretten i jernbedriftene til arbeiderne, men en nærmere undersøkelse viser at dette nok langt fra er tilfellet. Snarere tvert om. Hensikten er heller å gjøre arbeiderne mer »ansvarlige» ved, som det heter i bladets leder i tilknytning til »forskningsprosjektet», »at vi forstår alle bedriftens problemer like godt — og helst bedre — enn ledelsen».

Av dette vil det framgå at pampene i Jern og Met. heretter tar sikte på å gjøre arbeiderne delaktig i kapitalistenes problemer med å øke profitten og få dem til å »forstå» hvorfor det er »nødvendig» med ytterligere rasjonaliseringstiltak og mer effektive tidsstudier.

Spørsmålet kommer automatisk: er det fagbevegelsens viktigste oppgave i dag å lage studiesirkler om »langtidsplanlegging, styringssystemer, informasjonssystemer, operasjonsanalyse, simuleringsmetoder, strukturrasjonaliseringer og omlegginger», for å sitere lederen i fagbladet? Såvisst ikke! Arbeidsfolk, som er gått fattigere ut av det ene lønnsoppgjøret etter det andre, vil sikkert prioritere fagbevegelsens oppgaver langt annerledes enn »Jern- og Metallarbeideren». Det ligger nærmere å anta at dette såkalte »forskningsprosjektet» ikke er ment som annet enn en kjempemessig (og kostbar) avledningsmanøver for å vende de fagorganisertes oppmerksomhet bort fra det som er hovedoppgaven, nemlig å gjenreise fag-

bevege' ns kampkraft med henblikk på å stanse den økte utbyttinga. Men classesamarbeidsledelsen i Jern- og Met.-ledelsen nekter å høre dette og andre krav som de fagorganiserte reiser mot dem.

I samme »Jern- og Met.»-lederen sytes det over utviklinga:

»Mennesket i produksjonen er ingen mekanisk dukke som uten skadevirkninger kan programmeres til å gjøre nær sagt hva som helst bare det fremmer bedriftens økonomiske interesser.»

Så sant, så sant, men er det ikke nettopp det motsatte som er tilfellet, og som hele avtaleverket er en garantist for?

Men den som setter sin lit til at Jern- og Met.'s »forskningsprosjekt» vil kunne stanse denne arbeiderfiendtlige utviklinga, vil få vente lenge. Bare ei konsekvent klassekamplinj, som innebærer støtte til arbeidernes rettferdige kamp slik den er blitt demonstrert i Odda, Sauda og på Norgas, vil på kort sikt kunne verne arbeidernes interesser. I siste rekke er det bare den sosialistiske revolusjon som kan befeste dem endelig.

KLASSEKAMPEN får stadig flere lesere, bli en av dem du og Abonnement kan teknes gjennom å sende femten kroner til KLASSEKAMPEN, marxist-leninistisk arbeideravis, Tveita Postkontor, Oslo 6. Postgiro 20 66 99.

Etter lønnsoppgjøret

Eva Berg

Det blir stadig vanskeligere, og vil i framtida bli enda vanskeligere, for borgerskapet og deres forlengede arm i LO og de reformistiske og revisjonistiske partiene å tilsløre motsetningene mellom arbeid og kapital – mellom de som produserer og skaper verdiene og de som tilraner seg utbyttet. Arbeidsfolk har bitterlig fått erfare på *hvilken* side LO-byråkratene og ledelsen i de tre partiene som sier seg å stå på arbeidsfolks side, i virkeligheten står - og *hvem* de tjener.

»Det beste lønnsoppgjør etter krigen», het det i DNA-pressa etter lønnsoppgjøret i vår, noe som også Reidar T. Larsen var enig i, og som han på NKP's landskonferanse var innstilt på å benytte som eksempel på den samfunnsbejaende politikk, som det etter hans mening var på tide at NKP begynte å føre.

I dag vet arbeidsfolk hva som ble resultatet av vårens lønnsoppgjør: lønnstillegget er allerede nå oppspist av prisstiging, og levevilkårene utover vinteren vil bli verre.

Går vi tilbake og ser på lønnsoppgjøret i 1968, ser vi at det ble unnlatt å kreve kompensasjon for at konsumprisindeksen overskred den røde strek en halv måned før tariffperioden utløp. Kravet om forbundsvisse forhandlinger ble selvsagt også sabotert, og i samarbeid med kapitaleierne og riksmeklingsmannen klarte LO-byråkratene å påtvinge lønnstakerne et elendig lønnsoppgjør.

Resultatet av lønnsoppgjøret i 1968 var da også at levevilkårene for store lønnstakergrupper ble forverra i perioden fram til vårens lønnsoppgjør. Stadig flere ble nødt til å arbeide overtid for å klare seg økonomisk. Arbeidstidsforkortelsen ved 1968-oppgjøret betydde i realiteten ingen særlig bedring. I tillegg fikk kapitaleierne utvida

adgang til å pålegge overtidsarbeid. Resultatet ble igjen at mange arbeidere fikk lengre arbeidsuke enn tidligere.

Et krav om ei generell lønnsøking på litt over 15 prosent hadde vært rimelig ved lønnsoppgjøret i 1968 — dersom ikke arbeidernes relative andel av produksjonen skulle bli mindre enn tidligere. Hva økinga ble både husker og følte vi — fattige 1,7 prosent. Arbeidsfolk ble derfor ved 1968-oppgjøret regelrett snytt for ei øking på bortimot 14 prosent.

Etter dette forstår vi at kravet om ei generell lønnsøking på 25 prosent, som fra ei rekke arbeidsplasser ble reist foran vårens tariffoppgjør, var absolutt det minste arbeiderne hadde krav på. I dette kravet lå det som ikke ble dekket ved lønnsoppgjøret i 1968, pluss prisstiging og produktivitetsøking i perioden fram til det siste tariffoppgjøret, pluss ekstra prisstiging på grunn av MOMSEN.

Bare marxist-leninistene støtta kravet om ei øking på 25 prosent, et krav som arbeiderne mange steder markerte gjennom streikekamper. Ledelsen i SF og NKP kom som vanlig subbene etter kampen, som vanlig opptrådte de som et haleheng og et hinder for arbeidsfolks frammarsj. Et haleheng og et hinder som *bare* kan bidra til å svekke arbeidsfolks kamp, hvilket igjen *bare* er tjenlig for borgerskapet.

Resultatet av lønnsoppgjøret i vår skulle egentlig tilsi et generelt lønnstillegg på 80 øre timen. Men arbeidsfolks timelønn er ikke 80 øre mer verdt i dag. Tillegget kan ikke sees løsrevet fra prisstiginga i oppgjørsperioden, og når vi så ser lønnstillegget i sammenheng med prisøkinga, oppdager vi følgende:

Det generelle tillegget etter oppgjøret var *80 øre*. Det innebygde tillegget fra 1. januar 1969 var *20 øre* hvilket til sammen gir *1 krone*.

Prisstiginga i oppgjørsperioden har vært *79 øre*, og når dette trekkes fra krona, blir det usle *21 øre* tilbake.

Fattige 21 øre i timen var altså hva LO's oppgjør ga. Og med disse 21 ørene skal arbeidsfolk greie prisstiginga som er varsla framover.

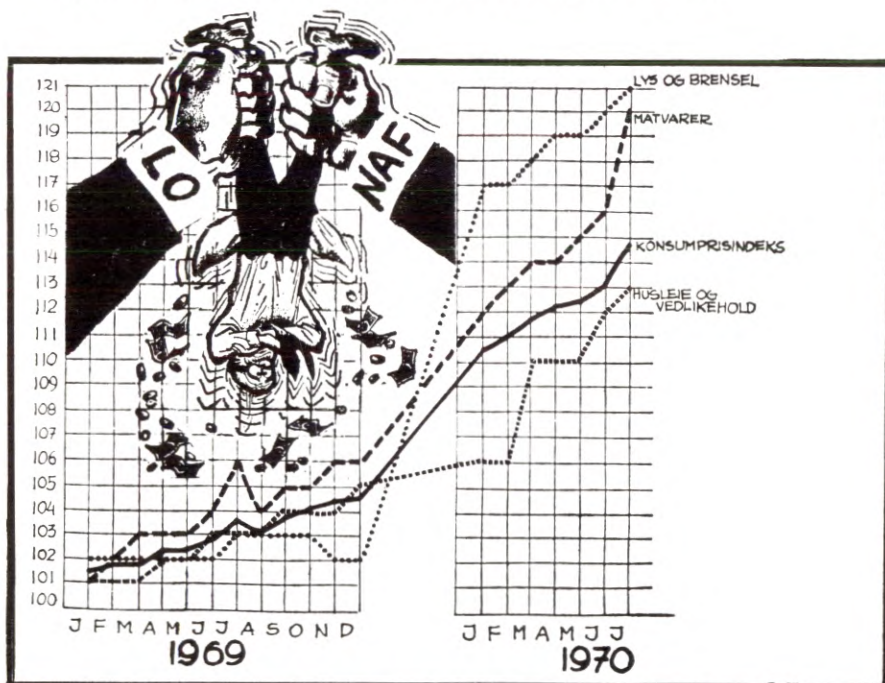
Fra april til juni gikk prisene opp med 0,9 prosent. Fra 1. juli steg melkeprisene med 14,7 prosent og billettprisene på offentlige transportmidler med 10 prosent. Koks og fyringsolje vil øke — de to første »røde strekene» på prisindeksen er alt passert.

Arbeidsfolk fikk ved vårens lønnsoppgjør så langt fra kompensasjon for den prisstiging som til da hadde skjedd, langt mindre kompensasjon

for prissinga som ville komme, og som nå begynner å gjøre seg gjeldende. Arbeidsfolks lønnskrav er derfor langt fra innfridd hva kompensasjon for pristiginga angår, og i tillegg gjenstår et annet viktig krav: å få del i den produksjonsveksten som de selv har skapt - og som i siste avtaleperiode vokste med hele 8,5 prosent.

Vi veit at den kapitalistiske produksjon krever stadig mer kapital, investeringene må økes, og utsuginga av arbeidsfolk blir som følge av dette hardere. Gjennom høyere priser lar kapitaleierne arbeiderne betale både det stakkars lille lønnstillegget og en god del mer, samt at arbeiderne skaper enorm merverdi for kapitaleierne.

Men de streiker som vi har vært vitne til rundt om på arbeidsplassene i den seinere tid, har også bekrefta at arbeidsfolk kan tvinge fram viktige lønnskrav, og bedre sin økonomiske situasjon. Arbeiderne i Odda, på Norgas og i Sauda fikk bedra sin økonomiske situasjon. Gjennom hard kamp tvang de fram viktige lønnskrav, og erfaringene som gis hele arbeiderklassen, bekrefta: det nytter å streike!

Prisutviklinga siden januar 1969.

Nixon og Bresjnev på "fredsoffensiv" i Midt-Østen

Randi Heddeland

I juni 1967, et par uker etter kampene hadde stilnet av i 6 dagers krigen, møttes president Johnson og statsminister Kosygin i den lille amerikanske byen Glassboro til en privat konferanse om Midt-Østen. Det er all grunn til å tro at samtalerne foregikk i en god og tillitsfull atmosfære. I hvert fall kunne Johnson minst av alle ha noe å beklage seg over. Amerikanerne var klar over, allerede i god tid før krigen brøt ut, at Sovjetrevisjonistene aldri hadde ment alvor med sine løfter til Egypt og de andre araberstatene. Dertil hadde kontakten over den direkte linjen Moskva-Washington under sjølve krigen vært særdeles nyttig for den amerikanske regjering. Dayan var, som man vil huske, krigens store triumfator, og i disse dager var beretninger om hans veldige bragder å finne i alle vestlige aviser.

Men i den koselige rektorboligen i Glassboro satt de virkelige seierherrer, USA-imperialisten og den sovjetiske sosialimperialisten, og snakket seg sammen fram til forståelse og deling av byttet. De to supermakter hadde jo alt lenge hatt en allianse om deling av kloden mellom seg. Hva var da naturligere enn å dele det arabiske Midt-Østen, et av verdens aller rikeste områder, i to »innflytelses-sfærer», og på den måten skape ro og orden og gunstige utbyttingsforhold for begge parter? Av dette fulgte straks enighet om følgende spørsmål: De arabiske land måtte ikke tillates å utvikle en for sterk sjølstendig økonomi, men holdes i tilstrekkelig avhengighet, og de okkuperte områder skulle utnyttes som press for ei godkjenning av staten Israel, samtidig som man imøtekom Israels ønske om »Lebensraum». Videre måtte den arabiske nasjonalisme holdes i sjakk, og det viktigste her var å sette den palestinske frigjøringsbevegelse ut av verden og overbevise de arabiske regjeringer om at ei fortsatt støtte til de palestinske folks sak var nytteløs, og skadet deres egne interesser.

Sånn omtrent må summen av de hemmelige Glassboro-forhandlingene ha vært, for disse trekk går igjen, mer eller mindre åpent, i alle supermaktenes seinere forslag og aksjoner for «politisk løsning» i Midt-Østen. Allerede i resolusjonen de dreiv igjennom i Sikkerhetsrådet 22. november samme året, kom det klart fram. Den angripende part, Israel, ble der stilt likt med de arabiske ofre for den israelske aggresjon. Tilbaketrekkinga fra de okkuperte områdene ble gjort avhengig av ei fullstendig arabisk godkjenning av Israel. Endelig var alt som ble levnet det palestinske folks sak i dette dokument, noen vage ord om «rettferdig løsning av flyktningproblemet». Det samme gikk igjen i de forslag som i de følgende par år skiftevis ble framsatt av Washington og Moskva, de russiske 4- og 5-punkts forslag og det amerikanske 7-punkts forslag, som det ikke er noen grunn til å komme nærmere inn på i denne sammenheng.

Over tre år er gått siden Glassboro-møtet, og alt Johnson og Kosygin tenkte ut og planla, er fremdeles i det blå. Men nå vil superpartnerne tydeligvis ikke lenger finne seg i den arabiske halstarrighet. Den veldige geskjeftighet de har utfoldet i sommer for en «fredsavtale» i Midt-Østen, viser at de er grepet av en utålmodighet som grenser til panikk. Nå vil nok mange tro at «panikken» skyldes hendingene ved Suez-kanalen de siste månedene. Særlig etter at den israelske bombing tok slik overhånd at den tvang sovjetrevisjonistene til å demonstrere si støtte til Egypt med å sende raketter og militærekspert, skrudde den borgerlige presse på den store dramatikk og de feite overskrifter om «truende verdenskonflikt» ved Suez. Noen slik konflikt var det neppe noensinne fare for – siden det er ganske andre veier de to «superstore» akter å rette våpnene i dag, enn mot hverandre. På den andre sida var det sikkert ikke uvelkomment at en oppskremt «verdensopinion» kunne tjene til å legge press på araberstatene – nettopp som de to store dreiv som hardest med møter og konferanser, for åpen scene og bak kulissene, med forberedelsene til den nye «fredsoffensiven».

Den 19. juni kom så planen for «fredsavtale» mellom Israel og araberstatene, framlagt av den amerikanske utenriksminister William Rodgers og pyntet med hans navn. USA-imperialismen riktig solte seg i æren, og i amerikansk presse kunne en se en smilende Rodgers presentert som «peacemaker» (fredsskaper), kledelig flankert av drabantene U Thant og Gunnar Jarring. Planen var altså amerikansk, men, som det snart skulle vise seg, på det beste anbefalt og garantert av Bresjnev og Kosygin. Det ble også snart klargjort at, i tillegg til alt det gamle kram fra Sikkerhetsrådsresolusjonen og tidligere supermaktsforslag, inneholdt Rodgers-planen et nytt skamløst krav til araberstatene. Den 3. juli røpet New York Times at sovjetregjeringen, i et tilleggssforslag, hadde akseptert at det ble stilt krav til de arabiske stater om at de skulle knuse den palestinske geriljaen på sine territorier etter at fredsavtalen var inngått. Dette var sjølv kjernepunktet i den nye «fredsoffensiven», og i den arabiske verden ble da også fra første stund spørsmålet

om å godta eller forkaste planen et spørsmål om forræderi eller solidaritet overfor den palestinske frigjøringsbevegelse.

USA-imperialismen og dens sovjetiske sosialimperialistiske partner var fullt klar over den forandring som var skjedd i den arabiske verden i løpet av de siste par år. At den palestinske gerilja, med sin helttemodige kamp mot Israel og de utallige knusende slag mot Dayans mektige militærapparat, var omfatta med begeistring og solidaritet av folka i alle land, fra Irak til Mauretania, fra Syria til Sør-Jemen. Frigjøringsbevegelsen var med andre ord blitt en dominerende politisk faktor som hadde reist de store masser til kampbevissthet, og den betrakta seg som avantgarden for den store arabiske frigjøringskamp og revolusjon som ville sette den endelige sluttstrek for all utenlandsk dominans i Midt-Østen. For denne »farlige» utvikling var det nå de to stormakter, med Rodgers-planen, akta å sette bom over veien. Siden deres maktinteresser og de arabiske folks interesser var uforenlige som ild og vann.

Den palestinske frigjøringsbevegelsen svarte straks med en flengende avsløring og fordømmelse av Rodgers-planen. Samtidig gjorde den det klart at den med full kraft ville fortsette den væpna kampen, og oppfordra alle arabiske folk til å slutte solidarisk opp om den palestinske sak. Under tittelen »Enda en gang nei» skrev frigjøringsbevegelsens hovedorgan, »Fateh», 26. juli:

»Hvis disse stormakter tror at de fremde har kraft til å kontrollere verden, påtvinge betingelser og tegne karter, sier vi nei til dem. Vi skal tegne vårt lands kart med egne hender. For det er når alt kommer til alt vårt eget palestinske fedreland, og vi, folket i dette landet, skal sjøl bestemme over vår skjebne.»

I mellomtida hadde Bresjnev-revisjonistene påtatt seg den sure jobb å prakke Rodgers-planen på de arabiske regjeringer. Med det sterke avhengighetsforhold han lenge hadde vært i til Moskva, var det ikke så overraskende at de fikk Nasser den vei de ville. Men det følge han fikk i denne forræderiske linja var mer enn ynkelig. Syria og Irak forkasta planen blankt, og om sovjet-revisjonistene hadde betrakta Nasser som lederen i den arabiske verden, måtte de bli like skuffa over det som hendte på Tripolis-konferansen. Denne konferansen, som var sammenkalt av Nasser nettopp for å drøfte Rodgers-planen, ble boikotta av Irak og Algerie. Bare fire land deltok foruten Egypt, og det som skjedde var at konferansen overhodet ikke drøfta Rodgers-planen.

Den eneste som diltet i Nassers fotspor var lille Hussein. Noe som heller ikke var uventa, da han i alle år hadde vært en åpenlys USA-lakei og tjent alle amerikanske intriger, også med flere væpna angrep mot den palestinske frigjøringsbevegelsen i Jordan. Det siste blodige angrepet, direkte inspirert av den amerikanske ambassade i Amman, fant sted i juni, og hadde kosta over 300 mennesker livet, da det til slutt ble slått ned av geriljaen. Det var nettopp i de dagene Rodgers-planen var på

trappene, og det palestinske folk fikk straks slående bevis for hva som skjulte seg bak USA-imperialismens »fredsvennlighet».

Da det gikk så rent bakvendt med å få araberstatene til å godta planen, ytret sovjetpressen, med Pravda i spissen, sin misnøye ved å øse skjellsord over den palestinske frigjøringsbevegelsen. Samtidig ble også Irak kritisert for »negativ holdning». Frigjøringsbevegelsens avis »Fateh» brakte i den anledning, 4. august, følgende replikk til Pravda:

»Sovjetavisen Pravda er meget hårsår for kritikk. Den blir forarget fordi våre standpunkter ikke faller sammen med Pravdas egne, når det gjelder det palestinske folks sak.

Likevel tillater Pravda seg å kritisere dem som forkaster Rodgers-planen, og beskylder dem for å innta en negativ holdning. Vi akter ikke å ta opp noen diskusjon med Pravda, men vil bare gjøre oppmerksom på en ting:

Det palestinske folks sak er vår sak. Ingen andre har rett til å blande seg inn her. De som vil ta et internasjonalt standpunkt, må enten stille seg på vår side, eller holde seg tause.

Til slutt vil vi si at det å forkaste USA-imperialismens planer ikke kan karakteriseres som negativt. Det burde Pravda vite.»

Nå er det så at sovjetrevisjonistene i dag helst snakker minst mulig direkte om Rodgers-planen, men desto mer om det de kaller »Nassers fredsinitiativ», dvs. hans godkjennelse av planen. Det låter penere. Ellers er byrdene åpenbart nokså ujevnt fordelt mellom de to superpartnere, Hvor mye det enn til å begynne med ble skreket opp og protestert i Tel Aviv, er det klart at Washington har hatt det mye lettere med Israel enn Moskva med araberne. Fra det øyeblikk Nixon hadde gitt løfte om 125 nye supersoniske Phantom-bombefly, var det ikke nei i Golda Meirs munn. Den veldige ballade som fra israelsk side deretter ble reist om raketter i »den nøytrale sone» ved kanalen, var en ren politisk showbusiness – som bestilt for USA. Når Washington stilte seg avvisende til Israels klager mot Egypt for å ha flytta rakettene, kunne da ingen tvile på at USA-imperialismen var alvorlig innstilt på fred og oppriktig besjelet av ønsket om å tilgodese begge parter i konflikten.

Men sannheten ser nok annerledes ut, og det hender den kommer fram, tilmed i amerikansk presse. Avisen International Herald Tribune skrev 10. august at Israel hadde antydning at det hadde fått fire ekstragarantier fra USA i forbindelse med Rodgers-planen. En av disse garantier gikk ut på ei forsikring om at den tilbaketrekking av israelske tropper som nevnt i planen, var slik å forstå at »Israel behøver ikke trekke tilbake sine styrker fra de arabiske områder det nå okkuperer før en fredsavtale er undertegna, og sjøl da behøver det ikke å trekke dem tilbake fra hver fot av disse områder».

Araberne kunne nok ha grunn til å få vite hva det menes med en slik »fot».

En annen amerikansk garanti til Israel, helt på linje med Rodgers-planen, er at »USA ikke vil trekke seg tilbake fra Midt-Østen etter en fredsavtale er oppnådd, men bli stående der og sammen med Sovjet-Unionen opprettholde en maktbalanse i dette område».

Så det var det altså den fine nye »fredsplanen» kokte ned til, fred med den gamle, gode terrorbalansen om igjen. Det vil si terror og overmakt for de arabiske folk og balanse mellom supermaktenes innflytelses-sfærer og profittinteresser.

I stormaktenes spor i Midt-Østen har det alltid fulgt blod og brann, og meget tyder på at det samme vil skje denne gang. Til USA's »fredsbestrebelse» hører også den ting at det, under hele forberedelsen av Rodgers-planen, fortsatte å øse våpen inn i Israel og gjøre det klart for krig. Den lille lakeien kong Hussein har også sine ordrer å utføre i samme retning.

I ei erklæring fra sentralkomiteen i den palestinske frigjøringsorganisasjonen 9. august heter det at den reaksjonære regjering i Amman har trukket mange militæravdelinger tilbake fra Jordan-dalen og lagt dem i en ring rundt hovedstaden. Planen er å utsette den palestinske gerilja i et fryktelig blodbad, satt i verk med angrep samtidig fra jordansk og israelsk side.

Opprettinga av staten Israel på det palestinske folks to tusen år gamle jord var en stormaktsforbrytelse, velsigna av FN med det groveste brudd på verdensorganisasjonens eget charter. Følgene av denne forbrytelse har fra 1948 til i dag vært tre blodige kriger, et helt folk drevet i landflyktighet og en uendelighet av nød og lidelser påført befolkningen i tre arabiske land. Burde det ikke da være soleklart at ingen forslag fra stormakter og ingen FN-mekling noensinne kan føre til fred i Midt-Østen? Hele det kompaniet har tapt de arabiske folks tillit en gang for alle.

I 22 år har de arabiske land holdt sammen som en mur mot anerkjennning av staten Israel. Å slå sprekker i denne muren har derfor hele tiden vært stormaktenes mål, og med den amerikanske Rodgers-planen, støtta av sovjetrevisjonismen, kan det synes som det til en viss grad har lyktes. Men i virkeligheten er det ikke mer enn en rift på overflata, for Nasser er ikke det egyptiske folk og Hussein heller ikke det jordanske. Av meldingene om deres representanters samtaler med Jarring i FN aner man at det allerede er noen som begynner å få kalde føtter. Det er ingen småsak for arabiske ledere å tuske bort det palestinske folks sak og anerkjenne Israel, og dette beinharde kravet er det alt dreier seg om.

Under den nye krigstrusel som har fulgt i Rodgers-planens kjølvann, har Al Fatah, den største av frigjøringsorganisasjonene som i dag er samla under en kampløse, beslutta å åpne sine rekker for frivillige fra andre arabiske land. Den første »arabiske bataljon» er alt oppretta og under trening. Flere slike bataljoner vil også komme i tida framover, for det er ingen hemmelighet at arabisk ungdom fra mange land lenge har brent etter å komme med i frigjøringskampen.

»Frigjøringen av Palestina er veien til enhet» er parolen som er sendt ut i forbindelse med de frivillige. Det palestinske folk er et lite folk på knapt to millioner, men de arabiske folk tilsammen teller hundre. Av det kampfellesskap som nå vokser fram i Al Fatahs rekker, kan den enheten spire som sveiser sammen disse millioner i en kompakt anti-imperialistisk front. Den dagen det skjer, og det vil skje, for ingen »supermakter» kan lenger skru klokka tilbake i den arabiske verden – vil også årsakene til spenning, uro og ustanselig krig og blodsutgytelser forsvinne i dette området. For like sikkert som frigjøring av Palestina er veien til arabisk enhet – er det også eneste vei til fred i Midt-Østen.

Ingen fred uten rett- ferd for Palestina!

VENNSKAPSSAMBANDET
NORGE — ALBANIA

Opplysnings-
materiell —
bøker, film,
lysbilder

Foredrags-
holdere

Studieturer
hver sommer

ADRESSE:
POSTBOKS 12
3490 KLOKKARSTUA

EEC og klassekamp

Eva Berg

Reaksjonære krefter, både i og utafor Norge, har lenge ført en propaganda som tar sikte på å overbevise folk om at nasjonal sjølstendighet er foreldet. Bakgrunnen for propagandaens utvikling finner vi i USA-imperialismens økonomiske ekspansjon etter 2. verdenskrig. Den amerikanske imperialismen hadde en veldig kapitaloverflod etter krigen, mens de europeiske landa var sterkt svekka – enkelte også på grunn av sitt militære nederlag.

USA-imperialismens plan var å bringe de vest-europeiske statene under sin kontroll. Men de kapitalistiske statenes nasjonale suverenitet sto til å begynne med i veien for den amerikanske monopolkapitalens ekspansjonsplaner. Dette hinder måtte først løses, og det ble da også gjort. Marshall-hjelpa ble satt i gang, og ved å utnytte de europeiske statenes mangel på råstoffer, brensel og levnetsmiddel, klarte USA å underordne dem sin kontroll.

Betingelsene for de lån som ble gitt gjennom Marshall-hjelpa, var at mottakerlandene måtte gi avkall på sin økonomiske, og følgelig også politiske, sjølstendighet. Hensikten fra USA's side var å få danna en blokk av stater, fullstendig underlagt USA-imperialismen gjennom forpliktelser for de lån som ble gitt gjennom Marshall-hjelpa – og hensikten lyktes overmåte godt. Vare- og kapitaleksporten gjennom Marshall-hjelpa i åra 1948–1952 ble fulgt av framstøt på den militære sektor, bygging av baser etc., og da Marshall-hjelpa utløp, var den videre kontroll sikra både økonomisk og politisk – bl. a. gjennom militæralliansen NATO.

USA-imperialismens bestrebelser på å skaffe seg kontrollen over i første rekke de kapitalistiske statene i Europa kom som en naturlig følge av imperialismens utvikling – eller for å si det mer presist: en naturlig følge av produksjonsmåtenes utvikling under imperialistiske forhold, og statenes stadig nærmere sammen-smelting med monopolene. EEC er også en naturlig videreutvikling av interesse-fellesskapet mellom de imperialistiske land, og ledende imperialistiske krefter

innen EEC legger da heller ikke skjul på at målet er en politisk føderasjon, et slags »Europas forente stater», hvor såvel den økonomiske som forsvars- og utenriks-politikken skal ledes fra et sentralt hold.

Med et eventuelt EEC-medlemskap vil altså den siste lille rest av det som måtte være igjen av norsk sjølråderett i økonomiske og politiske saker, forsvinne. Det som USA-imperialismen tok sikte på å oppnå med Marshall-hjelpa og NATO, vil altså være fullført ved EEC-medlemskap. Ved et utvida EEC vil USA for alvor ha bundet til seg en blokk av stater, en blokk hvor nasjonale særhensyn er utviska — noe som virkelig kan skape gode muligheter for USA-imperialismen og de sterkeste imperialistkreftene innen EEC til å foreta framstøt som på kortere sikt vil tjene ei videre utvikling av imperialismen.

EEC OG DET »ALL-EUROPEISKE SIKKERHETSSYSTEM»

Gjennom lengre tid har USA-imperialismens nå så åpenlyst allierte, Sovjetunionen, som på sin side har tilrana seg det økonomiske og politiske herredømmet over Øst-Europa gjennom Commecon og Warszawapakten, vært den som har ivret sterkest for danninga av et såkalt »all-europeisk sikkerhetssystem». Hensikten er da også høgst forståelig. Skal sosialimperialistene i Kreml og monopolkapitalistene i Wall Street makte det mål de, både på grunn av USA-imperialismens og sosialimperialismens videre utvikling, er tvunget til og stadig mer åpenlyst går inn for — en territorial deling av verden i interessesfærer — må de såvel økonomisk som militært samarbeide for å trygge sin politikk. For å si det enkelt — så enkelt som det vel egentlig er: USA's behov for å sikre og utbygge utbyttinga og kontrollen over Vest-Europa, hvis hensikt det er å få samla til en blokk av stater gjennom EEC, og Sovjetunionens behov for økt utbytting av og fastere kontroll over Øst-Europa, møtes i planene om et såkalt »all-europeisk sikkerhetssystem» — en sammensmelting av NATO og Warszawapakten for å styrke og sikre den videre utbytting og undertrykking av Vest- og Øst-Europas arbeidende folk.

HVA EEC-MEDLEMSKAP INNEBÆRER

EEC's jordbrukspolitikk vil resultere i at de norske, i hovedsak små jordbruk — som under kapitalistiske forhold både er og vil være avhengige av subsidier og beskyttelsestoll — vil være henvist til på like fot å konkurrere med bønder i Europa. Noen særordning for Norge, som enkelte grupperinger innen borgerskapet har funnet det hensiktsmessig å forsøke å innbille folk muligheten av, blir det

overhodet ikke tale om, og norske bønder som sliter med tildels karrig jord og barskt klima, blir altså satt på samme vilkår som de store europeiske jordbruk.

For fiskeriene, som er en av landets viktigste næringer, betyr EEC-medlemskap rett og slett katastrofe. Den krise vi i de seinere år har opplevd innen fiskerinæringa, har sin bakgrunn både i de store (og hovedsakelig utenlandske) monopolkonserners rovdrift på fiskebestanden, og i deres kamp om markeder og priser. Resultatet har vært begrensning for ilandføring av fisk, hvilket har medført direkte økonomisk nød både for sjarkefiskerne og de mindre fiskebrukene langs kysten. I lang tid har fiskerne slåss for å få alle trålerne utafor 12-milsgrensa, som i dag bare gjelder for utenlandske trålere. Men kampen har ikke vært krona med hell – og ved EEC-medlemskap vil alt være tapt. Da vil ikke bare de »norskeide» trålerne ha anledning til å fiske like oppe i fjæresteinene og riktig reinskrape yngleplassene langs kysten, men samtlige båter innen EEC-landenes fiskeflåte får anledning til dette.

Alle de tildels sparsomme lovbestemmelser som i dag eksisterer når det gjelder å begrense og regulere utenlandske foretaks muligheter til økonomisk virksomhet i landet, vil bli fjernet. Det gjelder loven som begrenser utenlandske forsikrings-selskapers adgang til å drive skades- og livsforsikringsvirksomhet i Norge, det gjelder loven om at håndverksbrev bare kan gis innvånere av riket (altså den som har oppholdt seg her i landet i minst ett år, og fremdeles er bosatt her), videre gjelder det loven som setter bestemte vilkår for luftfart innen norsk område, det gjelder loven om aksjebanker som begrenser utlendingers muligheter til å eie aksjer – det gjelder også ervervelse av fast eiendom og det gjelder fjellstrekninger (herunder vann, elver og bekker), vannfall og bergverk.

Dersom Roma-traktatens bestemmelser blir gjeldende for Norge, vil altså alle slike bestemmelser raderes vekk. EEC betyr *fri etableringsrett* for monopol-kapitalistene. Kapitalsterke sentral-europeiske konserner (som på sin side igjen oftest er kontrollert av amerikanske truster) vil fritt kunne nedlegge og starte »norske» bedrifter, kjøpe opp selskaper og utnytte norske naturrikdommer i enda større grad.

EEC-medlemskap betyr også »fri bevegelse av arbeidskraften mellom landene», hvilket vil si at arbeiderne hele tida kan dirigeres dit hvor det er nødvendig for monopolene – en nomadetilværelse som millioner av vest-europeiske arbeidere frister i dag. EEC blir nemlig markedsplassen for de store europeiske og amerikanske monopolene og konkurransen og samarbeidet dem imellom. For Europas folk er det skrittet inn mot en slavetilværelse, en tilværelse under økt utbytting og undertrykking. Det vil begynne med at de svakere landas økonomi forverres, at utbyttinga av folket og naturrikdommene forsterkes, at arbeids-løsheten øker.

ARBEIDERKLASSENS KAMP MOT EEC – OG KOMMUNISTENES HOLDNING I KAMPEN

EEC-medlemskap betyr altså fullstendig utsletting av den nasjonale sjølbestemmelsesrett – med de følger dette vil få for folkeflertallet under imperialismens rovgrikskhet. Følgelig vil også arbeiderklassens kamp mot imperialismen og dens monopolforbund EEC bli en kamp for nasjonal sjølbestemmelsesrett – men det må for enhver pris unngås at det blir en kamp for nasjonal sjølbestemmelsesrett på det mer liberale småborgerskaps premisser, slik tilfellet var med den kampanje som i begynnelsen av 60-åra reiste motstanden mot EEC.

I Det kommunistiske manifest skriver Marx og Engels følgende så ofte siterte, misforståtte og mer eller mindre bevisst feiltolka avsnitt om proletariatets stilling til nasjonen:

»Arbeiderne har intet fedreland. En kan ikke ta fra dem noe de ikke har. Ved at proletariatet først må erobre det politiske herredømme, heve seg opp til nasjonal klasse, konstituere seg som nasjon, er det selv fremdeles nasjonalt, men slett ikke i borgerlig forstand.»

Marx og Engels slår altså fast at et kapitalistisk samfunn aldri kan bli noe fedreland for arbeiderklassen. Dette skulle da også være en enkel og lettfattelig kjennsgjerning, for i det kapitalistiske samfunn er arbeiderklassen en undertrykt og utbytta klasse som er avskåret fra å bestemme over nasjonens skjebne. Men når arbeiderklassen erobrer den politiske makt, det vil si når den med vold knuser borgerskapets statsmakt og oppretter sin egen: proletariatets revolusjonære diktatur, konstituerer den også seg sjøl som nasjon. Arbeiderklassens stilling i nasjonen blir da, som Marx og Engels også påpeker, en helt annen, fordi «nasjonen» virkelig blir fedreland for arbeiderklassen – i den forstand at arbeiderklassen dermed virkelig blir i stand til å bestemme sin egen framtid.

Hva blir så marxismens lærdom for arbeiderklassen i kampen mot EEC og for kommunistenes holdning i denne kampen?

Først kan vi slå fast at kommunistene (og det kommunistiske parti, når dette finnes) ikke underordner arbeiderklassens interesser det som så smukt heter nasjonens sak. Arbeiderklassens interesser underordnes bare dens egen sak, dens strategiske mål: sosialismens seier over kapitalismen – og denne seier er bare mulig gjennom harde og bitre klassekamper.

Under og etter krigen (og en merker de samme anfektelser når det gjelder kampen mot EEC i dag) begikk NKP et grovt forræderi mot arbeiderklassen nettopp ved sin feilaktige borgerlig-nasjonalistiske politikk, hvis hovedeksponent var Peder Furubotn. Denne feilaktige og forræderiske politikk, som fikk de hardeste følger for arbeiderklassen, og som også sterkt bidro til NKP's revisjo-

nistiske utarting, tok sikte på – for direkte å sitere Peder Furubotn i brosjyren »Kampen for Norges suverenitet» – »å gjøre suvereniteten til det spørsmål som danner selve utgangspunktet for *all* politikk i Norge».

Altså: alle interessedspørsmål, både for arbeiderklassen og borgerskapet, skulle underordnes spørsmålet om Norges sjølstendighet. Det vil med andre ord si at både undertrykkernes og de undertryktes handlemåte, deres politikk, skulle være underlagt spørsmålet om den nasjonale sjølstendighet. Hva resultatet ble – dessverre også etter at Peder Furubotn var kasta ut av NKP – veit vi: NKP makta aldri å innta en førende rolle i klassekampen, tvert imot ble det fra partiets side etterhvert rein oppgiving av klassekampen.

I boka Marx-Engels-Marxisme (s. 204) slår Lenin fast ved gjennomgåing av et brev der Marx kommer inn på det nasjonale spørsmål: **»Marx var ikke i tvil om at det nasjonale spørsmål er av underordnet betydning sammenlignet med 'arbeider-spørsmålet'.**» For kommunister finnes det da heller ikke tvil: spørsmålet om nasjonal sjølbestemmelsesrett må underordnes arbeiderklassens kamp for å knuse kapitalismen, kort og godt, underordnes klassekampen. Den norske arbeiderklassen kan bare sikre sine interesser og realisere sitt mål ved at de bekjemper den gruppe av den eksisterende nasjon som utgjøres av de norske monopolkapitalister. Først når det har lyktes arbeiderklassen å styrte de norske monopolkapitalister og knuse deres utbyttersystem, kan de – som Marx og Engels påpeker – konstituere seg som nasjon. Derfor er enhver som kjemper for en revolusjonær samfunns-omveltning, for sosialismen, også en kjemper for den nasjonale sjølbestemmelses-rett.

Konklusjonen blir derfor at kampen for nasjonal sjølstendighet aldri må stilles opp som det middel, den linje, som skal føre arbeiderklassen fram til den revolusjonære samfunnsomvelting. Arbeiderklassens frigjøring fra utbytting og undertrykking kan som sagt bare skje gjennom harde og bitre klassekamper, hvor imperialistenes forskjellige framstøt bl. a. gjennom planene for et utvida EEC, blir slått tilbake – og ved at arbeiderklassen beholder initiativet i kampen for de vilkår og perspektiver som er i dens interesse.

Denne kampen, som føres av arbeiderklassen i samtlige kapitalistiske land, vil – på grunn av imperialismens utvikling – medføre at arbeiderklassen kjemper mot en internasjonal forent kapitalmakt, det vil med andre ord si mot nøyaktig de samme fiender. Dette vil da etterhvert også styrke den sanne proletariske inter-nasjonalisme og virkeliggjøre den gamle arbeiderparole:

Proletarer i alle land foren dere!

sy mbolsk

Line Dedichen

Ifølge »Le Monde» for 12. august skal det bygget som kommisjonen for Det Europeiske Fellesskap har installert seg i i Brussel, lide av en rekke kjedelige skavanker, trass i – eller kanskje nettopp på grunn av – det hypermoderne, for ikke å si det futuristiske utstyr det er blitt velsignet med, elektrisk oppvarming, luftkondisjonering, etc. Så de 4000 funksjonærene som arbeider i byggets 1600 kontorer, burde hatt all grunn til å være fornøyd. Men det er de langt fra.

Når det regner – litt kraftig – blir det elektriske anlegget oversvømmet fra bassengene i bygningen, og all virksomhet må opphøre til det er blitt tørt igjen. Dette har hendt flere ganger, og nå sist erklærte funksjonærene meget a propos at nå var begeret fullt. Luftkondisjoneringa er et annet problem. Det tekniske apparatet mestrer nemlig ikke rytmen i varm- og kaldluft-impulsene som var ment å skulle sikre en jevn middeltemperatur.

Bygget – som er i betong, glass og aluminium som alle moderne bygg – er konstruert på en slags »blomsterbunn» som første etasje løfter sine kronblader opp fra, som en blomst. Flott, selvfølgelig, sett utenfra. Men de som arbeider i denne første etasjen, har det ikke så flott, de har nemlig en golvtemperatur på 3–4 grader(!) og hjelper seg med tepper, tykke strømper og støvletter, formodentlig. Det heter nemlig at skulle man få temperaturen her opp i de normale 22 grader, ville etasjene over bli den rene »sauna» med temperaturer på 35–40 grader. Et annet, eller tredje, alvorlig problem er luftforurensinga. Analyser utført i Brussel – men som kommisjonen ikke godtar – viser at innholdet av kolstoffgasser overalt er over sikkerhetsgrensa. I den andre under(kjeller)etasjen der det er mange forsamlingsaler, skal innholdet av kolstoffgasser være 5 ganger så høyt som det er tillatt i gruvene . . .

Dertil kommer så endelig ustanselige strømbrudd på heiser og i mekanisk lukkende utgangsdører, hvorav de fleste er konstant kondemnerte. Da dette ble skrevet, var det en eneste utgangsdør som var i orden for 4000 mennesker. Skap som ikke lukker, vinduer som ikke kan åpnes hører også med. På de sistnevnte står det utallige oppslag som skriker på »Hjelp! », »Luft! ». Funksjonærene protesterer

og streiker, men like lite hjelper det, ser det ut til. Slik dette bygget ter seg: »Uta blank, inna krank», forekommer det meg å være et meget passende symbol for hele »Europa»-foretagendet. Det bygges jo også opp på en slags »blomsterbunn» . . .

**RÖDE
STJERNE**
**organ for
KOMMUNISTISK
STUDENTLAG**
**adr.: boks 13,
Slettebakken,
5001 BERGEN.**

ML- FRONT I NKP

Bidrag sendes til:
Kampfondet,
RÖDE FANE,
postboks 2863 KAMPEN,
Oslo 5.
Postgiro 206842.
Merk talongen: Kampfondet.

RÖDE★GARDE

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene).
Abonnement kan teknes ved å sende kr. 7,- til RÖDE GARDE,
Boks 6159, Etterstad, Oslo 6, postgiro 20 60 68.

pressemelding

Arbeidsutvalget i Marxist-leninistisk Front i NKP vil i anledning den såkalte «ikke-voldsavtalen» som er inngått mellom regjeringene i Sovjetunionen og Vest-Tyskland, uttale:

De herskende klasser i Sovjetunionen og Vest-Tyskland har inngått en såkalt «ikke-voldsavtale». Ifølge teksten som er offentliggjort, innebærer avtalen «en utvidelse av samarbeidet mellom dem, innbefattet økonomiske forbindelser, såvel som vitenskapelige, tekniske og kulturelle bånd». Både de vestlige imperialiststatene, med USA-imperialismen i spissen, og de revisjonistiske herskerklikker i en del øst-europeiske land har rost «ikke-voldsavtalen» i høye ordelag.

Ved å inngå slike avtaler med den vest-tyske overklassen om «normalisering» og «avspenning» har den revisjonistiske herskerklikken i Sovjetunionen i praksis fraveket de tidligere berettigete krav om et avmilitarisert, fredelig og demokratisk Tyskland på grunnlag av Potsdam-erklæringen. Nok en gang har de begått forræderi mot folket i Den Tyske Demokratiske Republik og oppmuntret de vest-tyske revansjister, som slett ikke har oppgitt drømmen om å restaurere Hitler-Tysklands grenser og «gjenforene» Tyskland under USA-imperialismens kontroll.

Derfor er den såkalte «ikke-voldsavtalen» ikke noe «framskritt», men en trusel mot Europas folk. Ingen vil alvorlig tro at de herskende klasser i Sovjet og Vest-Tyskland kan «garantere freden i Europa» eller «reservasjonsløst respektere integriteten til alle stater i Europa», som det heter i avtalen.

Er det ikke nettopp de sosial-imperialistiske herskerne i Sovjetunionen som på brutalt vis intervenerte i Tsjekkoslovakia og med bajonetters makt har befestet sitt økonomiske og politiske grep på landet. Har ikke NATO-staten Vest-Tyskland, som er USA-imperialismens fremste vasall i Vest-Europa, gjennom hele etterkrigstida drevet systematisk sabotasje, undergravingsvirksomhet og aggresjon mot DDR. Fra Bonn-regjeringas side er godkjennelsen av «ikke-voldsavtalen» bare et uttrykk for en ny kontra-revolusjonær dobbelt-taktikk, som tar sikte på å gi revansjistpolitikken et nytt skinn.

I siste rekke er «ikke-voldsavtalen» et uttrykk for det økte globale kontra-revolusjonære samarbeidet mellom Sovjet-revisjonistene og USA-imperialismen, et nytt skritt for å opprettholde status quo og befeste imperialistenes og sosial-imperialistenes grep på verdens folk.

Et annet aktuelt eksempel på det kontra-revolusjonære fellesskap mellom herskerklassene i Sovjetunionen og USA er Sovjet-ledernes godkjennelse av den såkalte «Rodgers-planen» for Midt-Østen, som tar sikte på å undergrave de arabiske

og palestinske folks rettferdige kamp mot imperialismen og dens redskap, sionismen. Dermed får USA-imperialistene og de russiske sosial-imperialister begge »ryggen fri» i Midt-Østen og Europa for å fortsette sin aggresjonspolitik: USA i Vietnam, Kambodsja og andre land i Sørøst-Asia, mens Sovjet-lederne forbereder krigerske framstøt mot deres felles fiende, Folkerepublikken Kina, som er verdensrevolusjonens sikreste base.

Men, som Mao Tsetung påpeker:

»Alle reaksjonære er papirtigre. I sin framtoning er de reaksjonære fryktinngytende, men i virkeligheten er de ikke så mektige. Sett over lang sikt er det ikke de reaksjonære, men folket som er virkelig maktfulle.»

For Den Tyske Demokratiske Republikk innebærer Sovjet-ledernes kapitulasjon overfor de vest-tyske revansjister en alvorlig situasjon. Kampen for folkedemokrati som folket i DDR innledet etter seiren over Hitler-fascismen, ble forrådt av Sovjet-lederne og Ulbricht-ledelsen. Stilt overfor samarbeidet mellom Sovjet-revisjonistene og Bonn-regjeringen sviktes også DDR's nasjonale interesser, i det de blir gjenstand for imperialistenes og sosial-imperialistenes hestehandel. Derfor er det en viktig erfaring for verdens folk at de aldri må legge sin sikkerhet i Sovjet-ledernes hender, men konsekvent mobilisere sine egne, uovervinnelige krefter til forsvar for nasjonal suverenitet.

Oslo, 31.august 1970.

KINA I DAG

Utkommer hver måned

Utgitt av Kultur- og Opplysningsavdelingen

ved Folkerepublikken Kinas Ambassade i Norge, Inkognitogata 11, Oslo 2.

Ansvarlig for redaksjonen: Yu Meng-chia

studiearbeidet

Den nye grunnsirkelen i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning som ble annonsert i forrige nummer av Røde Fane, er nå ferdig. Denne grunnsirkelen er ei forbedra utgave av de studieopplegga som nå i lengre tid har vært benytta i KFML i Sverige og SUF(m-l). Alle erfaringene fra disse studiene er meget gode og viser at grunnsirkelen er et mektig våpen i kampen mot klassefienden og spesielt mot alle former for revisjonisme som har trengt seg inn i arbeiderklassen. Gjennom at alle marxist-leninister i NKP studerer denne grunnsirkelen, vil vi sikkert og visst bli sveisa enda bedre sammen, »snakke et felles språk» og bli stålsatte i kampen mot den moderne revisjonismen i og utafor partiet. Studiet av den forbedra utgave av grunnsirkelen vil også sveise alle marxist-leninistene i landet sammen i kampen for gjenskapning av det revolusjonære kommunistiske partiet.

Studiesirkelen er på 11 møter innkludert et oppsummeringsmøte. Studiesirkelen starter med møter som skal klargjøre det viktigste for oss kommunister, nemlig klassestandpunktet. Derneft tar den i flere møter grundig opp den dialektiske materialismen for å avslutte med to møter om strategien og taktikken. De 11 møtene er:

1. møte: Det kommunistiske partiet. (Det kommunistiske manifest og sitatboka.)
2. møte: De tre mest leste. (Tre artikler av Mao Tsetung.)
3. møte: Studiemetoden. (To artikler av Mao Tsetung.)
4. og 5. møte: Dialektikken. (Om motsigelsen av Mao Tsetung.)
6. møte: Den historiske materialismen. (Den historiske og dialektiske materialismen av Stalin.)
7. møte: Marxismen-leninismens politiske økonomi. (Hefte fra SOR.)
8. møte: Staten. (Lenin og Bo Gustafsson.)
9. og 10. møte: Taktikk og strategi. (Bo Gustafsson og statuttene til de tre ML-organisasjonene, Forslag til generallinje, Lin Piaos beretning.)
11. møte: Oppsummering.

Studiesirkelen er altså på 11 møter og til hvert møte er det laga spørsmål. Spørsmåla er forsøkt gjort så klare og målretta som mulig, slik at studiesirkelen hele tida kan holde seg på jorda, og slik at debattene kan bruke teorien til å forstå verden og til vegledning i den daglige kampen vi fører. Det er derfor ingen som bør være redde for å sette igang med en studiesirkel straks. En trenger ikke være professor i marxismen for å få noe ut av denne sirkelen. Saml sammen en gruppe,

2–10 personer. Vi arbeider med et opplegg for å rettleie de som ønsker å studer grunnskolen. Ta derfor kontakt med oss og bestill studiemateriellet så hurtig som mulig. Et komplett sett med studieplan og all grunnlitteratur koster kr. 30,-.

Bestillinger og andre spørsmål kan sendes til: RØDE FANE, boks 2863, Kampen Oslo 5.

Studieutvalget

**En må tilegne seg den marxistiske teorien og lære
å anvende den, en må tilegne seg den nettopp for
å anvende den.**

— Mao Tsetung.

**KJØP
OG
LES:**

NATO UT AV NORGE – NORGE FOR FOLKET

FRITT NORGE

ORGAN FOR KAMPEN PÅ NORGE UT AV NATO

NR 2 1970 PRIS KR 1

FRITT NORGE, organ for Kampanjen NORGE UT AV NATO. Aviser kommer ut med 5–6 nr. pr. år.

Støtteabonnement koster kr. 15,- pr. år. Pengene innbetales til postgirokonto 20 80 05.

Redaksjonens adresse: postboks 1578, Vika, Oslo 1.

ML-Front i NKP uttaler:

Distriktstyret i Oslo og Akershus distrikt av NKP har som kjent ekskludert 27 partikamerater i Østkantlaget i Oslo. Dette er det overveiende flertall i laget. I realiteten står nå tilbake bare de som allerede i vår, på oppfordring av distriktsformann Leif Hammerstad, organiserte en fraksjon på 12 »lojale» revisjonister med eget styre med kasserer, formann osv. (Ut fra et mindretall på lagets årsmøte.) Som belønning for sin vedtektsstridige innsats har nå disse fått »status» som »Østkantlaget» av revisjonistledelsen. Laget forøvrig med styre og det hele er uten videre eliminert ved byråkratisk forordning av distriktstyret, med applaus fra partiformann Reidar T. Larsen.

Reidar T. Larsen har tydelig søkt å få ros hos borgerskapet ved sine »forklaringer» i borgerpressa om »årsakene» til eksklusjonene. Han framstilte det som om de 27 representerte en »SUF-infiltrasjon» i et ellers harmonisk parti. Dessuten var eksklusjonene et genialt trekk for å hindre en »makttovertakelse» i NKP. (Noe sikkert borgerskapet ville se med bekymring på, skulle vi tro.)

Reidar T. Larsens påstander om infiltrasjon utenfra tjener to hensikter. For det første å framstille SUF(m-l) som styggen sjøl, og dernest å bortforklare at det dreier seg om gamle og særlig aktive og trofaste kommunister med opptil 40 års medlemsskap i partiet (flesteparten har mellom 15 og 30 års partimedlemskap og med 4–5 unntak i samme lag).

Østkantlaget er kjent for å ha vært det mest aktive laget i distriktet — og aktivitet i klassekampen og partiarbeid gir ikke så store muligheter for revisjonistisk degenerering. Derfor er det ingen tilfældighet at nettopp Østkantlagets medlemmer har vært blant de fremste i kampen for å forsvare det marxist-leninistiske grunnlaget i NKP.

De måtte derfor bli Reidar T. Larsens og revisjonistledelsens svorne fiender.

Men Østkantlagets kommunister står ikke aleine. Ærlige kommunister i partiet rundt i landet vil øke sin aktivitet og kamp mot likvidatorene — for å knuse revisjonismen — slik at den norske arbeiderklassen skal få sitt rene kommunistiske parti.

Marxist-leninistisk Front i NKP ble dannet som et direkte resultat av den åpne kamp i partiet som ble utløst ved revisjonistklikkens fullstendig byråkratiske og vedtektsstridige framferd den siste tida.

50 partimedlemmer var med på de første to konferansene i Oslo, hvor fronten ble konstituert og dens politiske plattform ble utarbeidet og vedtatt. Fronten utvides daglig også i andre landsdeler.

Marxist-leninistisk Front i NKP som fullt ut støtter den linje som er blitt forsvart og praktisert både av Østkantlaget og tidsskriftet Røde Fane, protesterer på det skarpeste mot eksklusjonene av kameratene i Østkantlaget. Vi går inn for den samme revolusjonære linja som det ekskluderte laget, ei linje som nå også er fastslått i Politisk Plattform for Marxist-leninistisk Front i NKP.

Følgelig vil vi som kommunister og NKP-medlemmer fortsette kampen i partiet for marxismen-leninismens seier.

Vi ber partikameratene om å stå solidarisk med de 27 og kreve overfor partiledelsen at eksklusjonene blir annullert.

Samtidig ber vi om oppslutning om Marxist-leninistisk Front i NKP for aktivt å delta i kampen for gjenreising av arbeiderklassens kommunistiske parti.

Bekjemp revisjonismen!

Leve marxismen-leninismen-Mao
Tsetungs tenkning!

Arbeidsutvalget i Marxist-leninistisk Front i NKP.

"Å løfte en stor stein"

Svein Johnsen

Rett før sommeren mottok alle partilaga et skriv fra revisjonistklikken i NKP-sekretariatet, undertegna og tydeligvis forfatta av sjølve lederen for den ideologiske og politiske »nyordning som partiet har gjennomgått den seinere tid», Reidar T. Larsen. »Informasjon om fraksjonell virksomhet» var titlen, og formålet med alle de usle løgner og forvrengninger som her presenteres, var tydelig; de skulle bygge opp til eksklusjonen av Østkantlaget som kom seinere på sommeren.

For å hindre at partilaga gjør anstrengelser for å sette seg inn i hendelsesforløpet og utviklinga fram til revisjonistklikkens totale forrâttelse og desperasjon som vi har vært vitne til i den seinere tida, fastslås allerede innledningsvis: »Vi finner ingen grunn til å ta opp deres (»fraksjonsgruppa») angrep på partiet til noen diskusjon overfor lagene.» Videre forsøkes det å lulle laga inn i en likegyldighetsholdning overfor den ideologiske og politiske kamp som eksklusjonene er et konkret uttrykk for. »Sentralstyret ser det ikke som noe problem at det er medlemmer i partiet som er uenig i partiets hovedlinje», heter det bl. a. »Problemer» har revisjonistklikken altså ikke, og »diskusjoner» vil den ikke føre, men eksklusjoner må til for å løse motsigelsene! Snakk om å slå seg sjøl på kjeften!

La oss så se hvordan RTL prøver å bruke det ene demagogiske knepet etter det andre for å rettferdiggjøre sin egen og de øvrige revisjonistledernes degenerasjon. »Både i politisk og organisatorisk holdning representerer de (marxist-leninistene) en nærmest ytterliggående sekterisme som krever ikke noe mindre enn hele partiets underordning for seg!»

For det første: Hvem er *sektarister*? Er det ikke revisjonist-flertallet i ledelsen som er ansvarlig for den politiske utartinga som har gjort partiet ubrukelig som avantgarde for arbeiderklassens revolusjonære kamp? Er det ikke revisjonist-ledelsen som totalt har isolert seg fra de store grupper av revolusjonær ungdom, og som har direkte motarbeidet deres anti-imperialistiske kamp gjennom Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av NATO? Og var det ikke RTL-klikken som på partiets siste landskonferanse argumenterte for å vedta det forræderiske forslag til ny tariffavtale? Dette er sekterisme i handling, såvel som i ord!

For det andre: Hvem er det som krever »hele partiets underordning for seg»? Er det ikke RTL-gruppa som krever »underordning» for sin revisjonistiske linje? Marxist-leninistenes krav har vært frihet til kommunistisk propaganda i partiet, revisjonist-flertallet har svart med eksklusjoner, og prøver dermed åpent å tvinge alle som ikke vil underordne seg *deres linje*, ut av partiet. Og endelig: Det er ikke marxist-leninistene i partiet, men revisjonistene, som konsekvent har splitta og oppløst de lag der flertallet ikke ville underordne seg deres linje, slik som Østkantlaget, Kristiansand KUL og Kommunistisk Studentlag i Bergen.

Videre anklages marxist-leninistene fordi de ikke finner »noen viktigere oppgave enn å splitte ytterligere opp og så langt de kan komme til, vanskeliggjøre partiets arbeid». Denne, som alle de andre »anklagene», er retta til feil adresse. Det er de revisjonistiske topplederne som politisk splitter partiet i dag – revisjonistene lanserer en »retta» og »tilpassa» utgave av marxismen-leninismen. Og sannheten er at marxist-leninistene vanskeliggjør *revisjonistenes* borgerliggjøring av partiet. Vi krever at arbeidernes *klasseinteresser* skal legges til grunn for partiets politikk, og ikke borgerlige parlamentarisk-opportunistiske hensyn.

Revisjonistene befinner seg på særlig tynn is når de beveger seg ut på den internasjonale arena. Angivelig står de »nøytrale» i forholdet mellom sosial-imperialistene i Moskva og den riktige linje som Kinas Kommunistiske Parti konsekvent har kjempa for. Sjølsagt er det umulig å få RTL-klikken til å forstå hvor tosket en slik påstand er. Viktigere i denne forbindelse er det at det RTL-klikken hevder, er *løgn*. Helt fra Løvlien etter SUKP's 20. kongress støtta opp om Krustsjov-gruppas skamløse fordømmelse av Stalin til dagens vennskapelige forbindelser med Quisling-regimet i Tsjekkoslovakia, har revisjonistlederne støtta opp om makthaverne i Kreml. La oss ta ytterligere to eksempler som viser dette:

Da SUKP-lederne i 1969 endelig virkeliggjorde Krustsjovs gamle drøm om en *internasjonal revisjonistkonferanse, ga deres norske haleheng etter for presset, og beslutta full representasjon*. Ikke engang da Bresjnev slengte ut en rekke løgnaktige anklager mot Kinas Kommunistiske Parti, reagerte de norske delegatene, trass i at dette tilmed stred mot det uttalte grunnlag for konferansen.

Etterat Sovjet-lederne i 1968 lot sine væpna styrker rykke inn over grensa til Kina og drepe flere sivile kinesere, ba revisjonistlederne »partene» slutte med »stridighetene». Dvs. i praksis likestilte man angriper og den angrepne. Overført til f. eks. Vietnamkrigen, ville dette med rette kalles forræderi mot Vietnams folk. Slik er realitetene bak frasen om »kameratslige forbindelser med alle partier».

Men så svakt står revisjonistene at de i sin redegjøring tilmed må snu opp ned på rekkefølgen i det faktiske hendingsforløpet, f. eks. når det gjelder utgivelsen av Røde Fane og utviklinga i Østkantlaget.

»Våren 1969 sendte gruppen ut et skrift som den kalte Røde Fane . . . Etter at

gruppen hadde mistet muligheten til å utnytte Frihetens redaksjon, tok den høsten 1969 opp igjen utgivelsen . . .»

Revisjonistene forsøker å skjule det faktum at Røde Fane helt fra begynnelsen kom ut fordi marxist-leninister allerede vinteren 1969 ble nektet spalteplass i Friheten. Således inneholder det første nummeret av Røde Fane et innlegg som ble nektet inntatt i Friheten. Dessuten underslår RTL i »redegjørelsen» om utviklinga i Østkantlaget det faktum at laget i det siste ti-år har ført en offensiv og konsekvent kamp mot revisjonister fra Vogt til Larsen, og at laget takket være sin aktivitet og politiske årvåkenhet alltid har vært en torn i øyet på flertallet i ledelsen. Det er nok å minne om kampen for Sundes medlemsskap. Således starta ikke Østkantlagets opposisjon etter oppsigelsene i Friheten, som RTL påstår.

Det var visstnok dr. Goebbels som uttalte at en løgn blir sannhet bare den gjentas tilstrekkelig mange ganger. Denne taktikken prøver nå revisjonistene overfor de oppsagte journalistene i Friheten, riktignok uten særlig talent. »Fraksjonen konsentrerte seg først om å få størst mulig kontroll over 'Friheten'.» Nok en gang er det altså nødvendig å påpeke hva som virkelig var tilfellet med »fraksjonen» i Friheten. Det som skjedde var at samtlige journalister tok seg den frihet å føre ut en konsekvent klassekamplinje i spørsmål som da var oppe til debatt. Dette førte til at de kom i motsetning til RTL's private planer i f. eks. spørsmål som monopolsammenslutninga Nordøk, »all-europeisk sikkerhetskonferanse» osv. Men ingen har kunnet vise at journalistenes linje i disse spørsmål var i strid med *marxismen-leninismen*, derimot var den opplagt ikke i overensstemmelse med RTL-klikkens likvidasjonsplaner henimot et venstre-sosialdemokratisk samlingsparti.

Slik kunne en fortsette å plukke RTL's fantasterier med hensyn til tid, sted og sak fra hverandre inntil han og hans sleng står der ribbet for sine røde fjær, og står fram som sjølv symbolet på *klasseforræderi*.

»Å løfte en stor stein for å slippe den på sine egne føtter», sier man i et kinesisk ordtak, når man vil beskrive hvordan visse tosker oppfører seg.» RTL og revisjonistflertallet i NKP-ledelsen er slike tosker som bare bidrar til å framskynde sin egen undergang.

Eksklusjonen av Østkantlaget

Eva Berg

Det som RØDE FANE i forrige nummer antok ville komme som den naturlige videreutvikling av revisjonistledelsens desperasjon, er nå skjedd: Østkantlaget av NKP i Oslo er ekskludert.

Da nyheten nådde borgerpressa etter at den marxist-leninistiske arbeideravisa KLASSEKAMPEN hadde brakt et intervju med kamerat Esther *Bergerud*, det eneste sentralstyremedlem som konsekvent har forsvart den politiske linje som flertallet i Østkantlaget (og tidsskriftet RØDE FANE) har representert, forsøkte Reidar T. Larsen seg med et ynkelig forsvar. Han framholdt at de 27 partikameratene slett ikke var ekskludert, men hadde satt seg sjøl utafor partiet. Dessuten, framholdt han, hadde SUF(m-l) forsøkt på infiltrasjon i NKP via Østkantlaget, og det var dette det nå var satt en stopper for i og med at de 27 medlemmene var satt utafor.

For å ta det siste først så kan det være på sin plass å slå fast at medlemmer av SUF(m-l) aldri har gjort det minste forsøk på å »trenge inn» i Østkantlaget. De 27 partikameratene som er ekskludert, har gjennom mange år ført kamp mot den revisjonistiske utartinga i partiet, og vi skal skyte inn at det bl. a. er snakk om medlemmer som har nedlagt et stort arbeid i NKP siden før krigen, og som også deltok aktivt i motstandskampen under krigen. At Reidar T. Larsen forsøker å bruke SUF(m-l) som skremmebilde overfor partimedlemmer, er ikke nytt. Skremselpropagandaen fra revisjonistene kan imidlertid umulig gi den for dem ønskede virkning, ettersom både ekskluderte og ikke-ekskluderte kommunister åpent innrømmer og nettopp framholder nødvendigheten av et godt samarbeid med revolusjonære organisasjoner som SUF(m-l) og ML-gruppene. Og marxist-leninistene i NKP, som nå har organisert kampen mot revisjonistledelsen gjennom en ML-front i partiet, har i sin politiske plattform slått fast nødvendigheten av et slikt samarbeid.

Så til RTL's ynkelige påstand om at det ikke dreier seg om eksklusjon av de 27. Heller ikke borgerpressa kunne denne gangen fri seg fra å slå noen morsomheter på

ynkeligheten. Arbeiderbladet traff for øvrig godt med en kommenterende tegning 13. august. Under overskriften »hårfin definisjon» bringer avisa en tegning av RTL som overfor en intervjuende journalist sier: »Nei, de 27 er ikke ekskludert av NKP, de har bare satt seg selv utenfor.»

Det er forståelig at mange undrer seg over denne RTL-ske redsel for å innrømme den uomtvistelige sannhet at de 27 i Østkantlaget er ekskludert fra partiet av distriktsledelsen. Tenker en seg imidlertid litt om, forstår en årsaken til redselen. Den gjelder ikke bare frykt for medlemmenes reaksjon på at det største laget i Oslo kastes ut av partiet, men inneholder også småborgerens engstelse for at eksklusjoner skal smake for meget av *kommunistisk parti* i borgerskapets ører – og et slikt stempel på NKP er jo nettopp hva RTL gjennom så mange år har arbeidet for å få fjernet.

Vi skal ellers kort redegjøre for det faktiske hendelsesforløp i Østkantlaget fram til eksklusjonen.

Laget har gjennom mange år påpekt den revisjonistiske utartinga i partiledelsen, ei utarting som naturlig nok også har fått sine groteske utslag i partiets prinsipp- og arbeidsprogram. Det avgjørende slag mellom lagets revolusjonære medlemsflertall og revisjonistledelsen begynte imidlertid da distriktsledelsen underkjente Østkantlagets siste årsmøte og nekta laget rettmessig representasjon på siste årsmøte i Oslo/Akershus distrikt.

Østkantlagets årsmøte ble innkalt på ordinær måte, og laget hørte ingen protester. Valgene og de øvrige vedtak på møtet (bl. a. fortsatt støtte til tidsskriftet RØDE FANE) ble foretatt på ordinær måte og i overensstemmelse med partiets lover. Men etter at valgene var foretatt, ble det av KU-eren Arvid Løkkeberg, som tilhørte lagets mindretall, sagt at *de* (les: både revisjonistledelsen og mindretallet) »ikke var ferdig med dette møtet». Kort etter fikk da også Østkantlaget beskjed om at distriktsstyret innkalte til nytt årsmøte for laget. Dette ble leda av distriktsstyrets formann, Leif K. Hammerstad. Resultatet ble imidlertid at flertallet av Østkantlagets medlemmer vedtok å opprettholde det ordinære årsmøtet – med de valg og beslutninger som der var foretatt. Men da oppfordra Hammerstad lagets mindretall til å bli igjen på et fraksjonsmøte, og på dette fraksjonsmøtet valgte mindretallet ny formann, sekretær, kasserer – og dessuten nye representanter til distriktårsmøte i Oslo/Akershus.

På distriktårsmøtet møtte følgende representanter for to grupperinger i Østkantlaget, noe som selvsagt skapte en del forviklinger, men som revisjonistledelsen var frekk nok til å ville »løse» ved å nekte Østkantlaget forslags- og stemmerett på årsmøtet. Østkantlagets lovlig valgte representanter kunne sjølsagt ikke godta dette, og forlot årsmøtet. Men nå hadde revisjonistledelsen beslutta å forsøke en slags »skremmetaktikk» overfor laget ved ikke å sende skriv og partihenvendelser til Østkanten. Østkantlaget hadde imidlertid møte, hvor laget beslutta å utelukke

mindretallet, altså de 12 fraksjonsmotedeltakerne, og i skriv ble distriktsstyret gjort oppmerksom på dette. Det ble også opplyst at laget deltok i økonomikampanjen som partiet hadde gående, men de bidrag som kom inn, samt partikontingenten, ble oppbevart av kassereren inntil lagets forhold til distriktet var avklart.

Etter dette sendte distriktsledelsen den 15. mai brev til lagsmedlemmene, som inneholdt spørsmålet om en lojalitetserklæring overfor revisjonistledelsen, samt en opplysning om at lagsmedlemmene inntil videre kunne løse kontingentmerker ved et partimedlem som distriktsstyret utnevnte til denne jobben. Sjølsagt ville ikke Østkantlaget finne seg i en slik behandling, og gjorde i skriv av 25. mai distriktsledelsen oppmerksom på dette. Det henstilte også til distriktsstyret å ta den politiske kurs som flertallet i partiledelsen fører, opp til kritisk vurdering.

Den 8. juli fikk Østkantlagets medlemmer svar fra distriktsledelsen. De var ekskludert fra partiet!

Men så lett vil ikke revisjonistledelsen få anledning til å kvitte seg med revolusjonære kamerater, så lett går det ikke å rydde av vegen den politiske debatt som de frykter og på alle måter har forsøkt å kneble i partiet. Kameratene i Østkantlaget er innstilt på å appellere distriktsstyrets beslutning til sentralstyret, og om nødvendig til landsmøtet.

Kampen mot revisjonistledelsen vil fortsette, og den stikker langt dypere enn at revisjonistledelsen kan sikre sin videre politikk ved å fjerne 27 partikamerater. Marxist-lenistene i NKP har nå organisert kampen mot revisjonismen gjennom en ML-front i partiet, og med en politisk plattform, bygget på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, som rettesnor for kampen vinner ML-fronten stadig større oppslutning fra partikamerater.

Bli medlem av

VENNSKAPSSAMBANDET

NORGE – KINA

Normannsgt. 48B

Oslo 6

Kontortid: Onsdag 11–17 – Fredag 9–13

Partimedlemmer i Oslo/Akershus laget som protest mot distriktsledelsens eksklusjon av Østkantlaget et opprop hvor eksklusjonen ble krevd tilbaketrukket inntil det var avholdt et felles medlemsmøte for Oslo/Akershus, hvor den politiske bakgrunn for distriktsledelsens handling ble grundig belyst.

Dette oppropet samlet på en uke hele 60 underskrifter av partimedlemmer i Oslo/Akershus — noe som i seg selv forteller nokså meget om den økende misnøye med revisjonistledelsen i Grønlandsleiret 39.

Rælingen lag av NKP sendte protest til sentralstyret angående eksklusjonen av Østkantlaget, og laget krevde også et fellesmøte for Oslo/Akershus for å diskutere den politiske bakgrunn for den situasjon som er oppstått.

Vedtaket ble på et fulltallig medlemsmøte fattet mot 1 stemme.

organiserer kamp for det revolusjonære partiet

MARXIST-LENINISTISK

FRONT I NKP.

appellerer til alle kommunister i partiet:

ORGANISER DERE LOKALT, DANN GRUPPER!

SLUTT OPP OM MARXIST-LENINISTISK FRONT I NKP!

SKAP ENHET GJENNOM STUDIER OG PRAKSIS I KLASSEKAMPEN!

**SKAP REVOLUSJONÆR DISIPLIN, GRUNNLAGT PÅ POLITISK
PLATTFORM AV 13/6 1970!**

**LENGE LEVE ENHETEN OG FORBUNDET MELLOM ALLE
KOMMUNISTER!**

revisjonistiske krampe – trekninger

AVDELING FOR GODE REVISJONISTUTTALELSER:

– »Er det den demokratiske sentralisme som nå er utøvd i og med at eksklusjonsparagrafen er tatt i bruk mot meningsmotstandere innen partiet?»

– »Vi ekskluderer ikke meningsmotstandere. Man kan utmerket godt være maoist f. eks. og samtidig være medlem av NKP, og endog arbeide for tilslutning til sitt syn, men man må respektere at de lover og programposter som flertallet i partiet har vedtatt, skal være gjeldende. Det er den enkle lære om flertall og mindretall i demokratiske avgjørelser vi har med å gjøre. *Jeg vil ellers si at vi har*

forlatt den harde linje med strikt håndheving av den demokratiske sentralisme som tidligere ofte ble benyttet mot meningsmotstandere. En slik linje ville være ødeleggende for vårt miljø.»

(Reidar T.Larsen
i intervju med
Dagbladet 13. august.
Uthevelsene i sitatet
er våre.)

RÅD OG VINK TIL IDEOLOGISK HANDICAPPED

På siste sentralstyremøte stilte Løvlien spørsmål om hva revisjonisme egentlig var for noe. Han undret seg om det kunne sies å være revisjonisme å stille valglistor, delta i kommunestyre etc., etc.

Løvliens manglende kunnskap om revisjonisme gjør partiets sterke tilbakegang under hans mangeårige ledelse mer forklarlig, men den skaden lar seg neppe reparere. Imidlertid vil vi gjerne hjelpe ham, og vil anbefale Lenins bok: Om revisjonisme. Videre anbefaler vi å studere Kautsky og Bernstein. En artikkel i Røde Fane nr. kan også være til god hjelp. Videre vil MLF arrangere et kurs om revisjonisme og sosialimperialisme, og vi ser gjerne Løvlien som deltaker. Men det vil han vel neppe, Løvlien er ingen beundrer av marxist-leninister. Vi håper imidlertid at disse råd kan være Løvlien til noe hjelp, slik at han iallefall ved slutten av sin politiske karriere kan få et lite innblikk i hva han har holdt på med i alle år – i likhet med mannen som i alle år hadde gått og banket på toghjulene. Da han gikk av for aldersgrensen, spurte han: »Kan noen si meg hvorfor jeg i alle år har gått rundt og banket på disse toghjulene?»

Vi ønsker Løvlien lykke til i studiet av revisjonismen.

REIDAR LARSEN FOR FALL?

Reidar Larsens stjerne er sterkt dalende i partiet, og det er heller tvilsomt om han greier å gjenerobre formannsvervet ved kommende landsmøte. Reidar Larsens diktatoriske metoder har redusert sentralstyret til et sandpåstroingsorgan for hans mer eller mindre ville påfunn.

I viktige prinsipielle saker har Reidar Larsen gang på gang på partiets vegne tatt stilling offentlig, fortrinnsvis i den borgerlige presse.

Det gjelder saker som:

Avvisning av samarbeid med SUF(m-l) og andre ML-organisasjoner.

Nedleggelse av arbeidet i Kampanjen Norge ut av NATO.

Nedleggelse av arbeidet i Solidaritetskomiteen for Vietnam.

Omdannelse av NKP til et venstresosialistisk parti.

Tilslutning til det europeiske sikkerhetssystem.

RTL's versjon av proletariatets diktatur, som går ut på at sosialismen gjennomføres ved et flertall i Stortinget, og at borgerskapets demokratiske spilleregler skal følges.

I alle disse saker har sentralstyret blitt stilt overfor et »fait accompli» med bare to alternativer: Enten å godkjenne det eller å desavuere partiformannen.

Selv for det evneløse og ineffektive sentralstyret i NKP må begeret til slutt bli for fullt, og med full rett kan de spørre: Hvem er det som egentlig legger partiets linje? Sentralstyret eller Reidar Larsen?

Reidar Larsens påtenkte etterfølger, Rolf Nettum, har da også allerede tatt på seg »jeg vil gjerne bli formann-holdningen», den samme holdningen som Reidar Larsen inntok før han ble formann, og som går ut på ikke å ta ordet eller å engasjere seg i vanskelige saker og å prøve å holde seg inne med alle parter. Noe som kan være vanskelig nok i et parti med så mange forskjellige slags revisjonistiske grupperinger. Først den organiserte sosialdemokratiske fraksjon gruppert rundt Marxistisk Forum, så den borgerlig-liberalistiske fraksjonen rundt Reidar Larsen, videre grupperingen med Sovjet-ambassaden som sentrum, og sist men ikke minst gruppen med Furubotn-folk som nå forsterker sin stilling i partiet ved å ta inn ekskluderte medlemmer uten at de behøver å skrive under på de fire punktene. Tilstedeværelsen i ledelsen av alle disse grupperinger er årsaken til den evige og uavlatelige indre krangel som har pågått i flere ti-år, og som medlemmene merker i form av stagnasjon og tilbakegang for partiet.

Innkallelse til nytt landsmøte vil – erfaringsmessig – intensivere kivingen mellom de rivaliserende fraksjoner i kampen om å nå fram til de høyeste tillitsposter. Mangel på evne og vilje til å ta et politisk oppgjør med revisjonismen forfølger partiets sentralstyre som en ond ånd og gjør det totalt ubrukelig som ledelse for arbeiderklassen i dagens situasjon. Det er da heller ikke mange som tar dem alvorlig lenger, og aller minst arbeiderklassen.

Heller ikke den borgerlige klassestat tar dem alvorlig, den yter sogar store summer i pengestøtte i trygg forvisning om at den nåværende partiledelsen aldri vil finne på å foreta seg noe som kan være farlig for den borgerlige klassestat. Borgerskapet vet nok hvem det kan stole på, og hvem det ikke kan stole på. Og det har funnet ut at ledelsen i NKP kan det stole på.

**for
vietnam**

Utgis av Solidaritetskomiteen for
Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

KFML i valget

20. september er det riksdagsvalg i Sverige, og for første gang på mange, mange år har den svenske arbeiderklassen et sosialistisk alternativ ved valget. Kommunistiska Förbundet, marxist-leninisterna stiller kandidater til riksdagsvalget — kandidater som vil kunne nyttiggjøre det borgerlige parlament i kampen for det arbeidende folket, som helhjerta vil kjempe for det arbeidende folkets krav, og som vil forene den parlamentariske kampen med folkets egen utenomparlamentariske kamp: streiker, demonstrasjoner osv.

Røde Fanes redaksjon ønsker kameratene i KFML all framgang både i valgkampen og i den øvrige kamp for sosialismens seier.

I det følgende bringer vi to små artikler, henta fra KFML's valgopprop »VARFÖR KFML», som bl. a. er gitt ut som bilag til MARXISTISK FORUM nr. 3/1970.

HAR FOLKET MAKTEN I RIKSDAGEN?

Felles for alle de fem riksdagspartiene er at de påstår at den borgerlige parlamentarismen er et genuint uttrykk for folkeviljen. Hvordan stiller da KFML seg til den borgerlige parlamentarismen?

Vi mener at alle viktige spørsmål skal avgjøres av folket, at folkets representanter skal pekes ut i frie valg og kontrolleres, og når som helst kunne avsettes av folket, og at beslutninger skal fattes etter flertallsprinsippet. Vi er altså for demokrati.

Men nettopp derfor er vi imot den herskende borgerlige parlamentarismen, for den er ikke demokratisk. De viktige spørsmålene avgjøres ikke i de valgte forsamlingene, men i bankenes direksjonsværelser, på Harpsundsmøtene mellom regjering og storfinans og i departementene.

Det borgerlige demokrati er derfor i bunn og grunn bare en fasade for monopolkapitalens diktatur. Det bevises også av de historiske erfaringer. Da de franske arbeiderne i 1946 valgte inn 182 kommunister i parlamentet, endra de

franske kapitalister valglovene, slik at mandatene i 1951 ble redusert til 103. Da kommunistene ved valget i 1956 vant 150 mandater, endra de franske kapitalistene på nytt valglovene, slik at kommunistenes mandat ble redusert til 10! Og når slike tricks ikke lenger hjelper, opphever kapitalistene og deres politiske og militære verktøy sjølve det borgerlige demokrati, og innfører sitt åpne terroristiske diktatur, slik tilfellet nå er i Hellas. Kapitalistene beholder bare det borgerlige demokrati og parlamentarismen så lenge de kan nyttiggjøre seg det for å opprettholde sitt klassevelde og si utsuging.

Folket blir også klar over dette gjennom sine egne erfaringer, og når deres virkelige representanter deltar i den parlamentariske kampen og utnytter den borgerlige parlamentarismen til å slåss for folkets interesser, og når de avslører kapitalistenes klassevelde og mobiliserer arbeiderklassen til kamp mot utbyttingssystemet.

Den parlamentariske kampen kan muliggjøre visse forbedringer for det arbeidende folket. Men det forutsetter at det i riksdagen, i landsting og kommunalfullmaktige finnes representanter som helhjerta kjemper for det arbeidende folkets krav. Det forutsetter også at den parlamentariske kampen forenes med og bygger på folkets egen, utenomparlamentariske kamp: streiker, demonstrasjoner osv. Arbeiderklassen og dens forbundsfeller kan ikke i parlamentet vinne noe som de ikke har vunnet i klassekampen *utafor* parlamentet.

Så lenge kapitalistene eier produksjonsmidlene, kan de også i praksis oppheve og gå utenom riksdagsbeslutninger. Dersom riksdagen beslutter kortere arbeidstid, setter kapitalistene opp arbeidstempoet, og tar på denne måten igjen med den ene handa det de ble tvunget til å gi med den andre.

Den parlamentariske kampen må derfor forenes med og underordnes folkets egen kamp, og kampen for en sosialistisk revolusjon som fratar monopolkapitalen dens makt og gjør arbeiderklassen og dens forbundsfeller til den herskende klasse.

RIKSDAGSVALGET 20. SEPTEMBER.)

Kommunistiska Förbundet står aleine som sosialistisk alternativ i årets valg. Forbundets representanter går helhjerta inn for å kjempe for arbeiderklassens og folkets krav. De av våre kandidater som velges inn i de parlamentariske forsamlingene, kommer i alle spørsmål til å ta stilling for arbeiderklassen mot kapitalismen.

Vi kommer av all kraft til å støtte arbeiderklassens utenomparlamentariske såvel som dens parlamentariske aksjoner. Vi kommer til å avsløre det kapitalistiske

klasesamfunnet og de partier som forsvare det. Vi kommer på alle vis til å kjempe for sosialismen, klargjøre dens nødvendighet og organisere arbeiderklassens kamp for den sosialistiske revolusjonen.

Vi kjemper for at arbeiderklassen skal bli den herskende klasse. Vårt mål er en sosialistisk samfunnsordning grunna på hele folkets eiendomsrett til produksjonsmidlene. Vi vil skape et samfunn der utbyttinga, krigen og undertrykkinga en gang for alle er avskaffa. Vårt endelige mål er et klasseløst kommunistisk samfunn i Sverige og i hele verden.

Om du vil kjempe for de samme mål, stem da 20. september på Kommunistiska Förbundet! En stemme på Kommunistiska Förbundet er en stemme på sosialismen!

- Ned med imperialismen – leve den proletariske internasjonalismen!
- Ned med klasesamarbeidspolitikken – leve arbeiderbevegelsens revolusjonære enhet!
- Ned med monopolkapitalen – leve sosialismen!

NORDISKE ML-ORGANER:

SVERIGE:

M-L GNISTAN. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Utgitt av KFML. Abonnement: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Årsab. kr. 15,- til p. g. 4 86 37.

MARXISTISK FORUM. Teoretisk tidsskrift. Abonnement: Peterson, Studentstaden 10 ^{II} Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p. g. 67 26 56.

CLARTE. Organ for Svenska Clarteförbundet. Abonnement: Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p. g. 25 17 80.

DANMARK:

KOMMUNIST. Organ for KI-ML. Abonnement: Buen 11 ^V 2000 København F. Årsab. kr. 15,- til p. g. 14 08 07.

MARXISTISK-LENINISTISKE STUDIEBREVE, c/o Kommunist, Buen 11 ^V 2000 København F.

ROD FRONT. Organ for KUML. Abonnement: c/o Hansen, Nygårdsvej 41 B, 2100 København Ø. Kr. 10,- pr. år.

Filmforfalskninger fra Kreml

Wenche Blomberg

». . . Etter at den sosialistiske revolusjon i alt vesentlig har seiret i landet vårt, fins det fremdeles en rekke folk som forgjeves håper på å kunne gjenopprette det kapitalistiske system, og som bekjemper arbeiderklassen på alle fronter, også den ideologiske front. Og revisjonistene er deres beste medhjelpere i denne kampen.»

Disse ordene av Mao Tsetung om klassekampens fortsatte eksistens etter revolusjonen, har allmenn gyldighet. Sovjetunionens forfall, slik det gjenspeiler seg også på kunstens og kulturens område etter at revisjonistene rev til seg makta, er et skrekkenes eksempel. I alle år siden Oktoberrevolusjonen har klassekampen pågått innafør kunsten, og mange slags borgerlige opportunister har prøvd å stikke hodet fram. Noen drev det ganske langt (forfatteren Sjolokov klarte jo å få utgitt den kontra-revolusjonære romanen «Stille flyter Don» allerede i 30-årene), mens andre motstrebende hang med på arbeiderklassens frammarsj i påvente av «bedre tider» (regissøren Romm¹ og utallige andre).

Etter det revisjonistiske statskuppet ble slusene åpna for en foss av hets mot revolusjonens sak, mot proletariatets diktatur, mot Stalin – og fornærmelser mot Lenin mangler såvisst heller ikke. I takt med gjeninnføringa av kapitalismen i Sovjet har reaksjonære forfattere som Ehrenburg og Sjolokov, og regissører som Tsjukrai, Bondartsjuk og Gerasimov fått boltre seg fritt – og naturlig nok har de og deres disipler mottatt applaus, priser og takksigelser fra det vestlige borgerskap som har fulgt denne utviklinga med stor glede, og støtter opp om den av alle krefter. (Norsk Film A/S holder som kjent på med filmatiseringen av Solsjenitsyns giftige roman «En dag i Ivan Denisovitsj' liv» sammen med et britisk selskap.)

Foran 100-årsjubileet for Lenins fødsel har revisjonistene ikke kvidd seg for å framstille Oktoberrevolusjonens leder på en så forvrengt måte at det vestlige borgerskap knapt kan gjøre dem det etter. For å få Lenin til å passe inn i deres teorier om «fredelig overgang til sosialismen» og avskaffelsen av proletariatets diktatur, blir han i en rekke filmer som spres verden over, skildra som en borgerlig humanist som var glad i barn, blomster og sin mor – en godmodig drømmer hvis

tanker overhodet ikke har noen aktualitet lenger. (F. eks. »En mors hjerte», »Lenin i Polen» og »Fortellinger om Lenin».) Disse filmene er mottatt med åpne armer i Vesten fordi de egner seg utmerket til å ufarliggjøre leninismen.

Men revisjonistene nøyer seg ikke med å lage nye filmer hvor historien forvrenges. De har heller ikke nølt med å forfalske gamle, kjente ting av forholdsvis stor verdi - filmtitler som ikke så lett lar seg stryke fra registrene. Et avslørende eksempel har vi kunnet gjøre oss kjent med her i forbindelse med Lenin-jubileet og Oslo Kinematografers »Lenin-uke»:

Til Oktoberrevolusjonens 20-årsdag fikk regissøren Mihail Romm i oppdrag å lage to filmer om Lenins rolle under og etter maktovertakelsen. Romm var en dyktig filmhåndverker, men mottok en del kritikk av innholdet fra partiet. Filmene ble omsider ferdige i 1937 og 1939, og fikk titlene »Lenin i oktober» og »Lenin i 1918». Ingen av dem ble vist utenfor Sovjetunionen før etter krigen, og i det minste en av dem ble satt opp i Oslo i 1947. Fra Oslo-avisenes anmeldelser og andre skriftlige kilder² veit vi at også Stalin ble skildra på rettmessig vis i de opprinnelige versjonene, og dessuten har kineserne offentliggjort en rekke scenebilder³ som gjør det klart at de kopiene som ble vist i Oslo i april 1970, er dyktig omredigerte utgaver hvor *Stalin er omhyggelig klippet vekk hele veien*.

Lenins berømte åpningsreplikk på toget i »Lenin i oktober» (»Jeg må se å få tak i Stalin») er vekk. Vi veit fra beskrivelsene av den opprinnelige versjonen at den første personen Lenin treffer etter ankomsten til Petrograd, er Stalin, da de drøfter forberedelsene til oppstanden. Men hele denne sekvensen er vekk i den nyklippede versjonen som Sovexportfilm lanserer (her i Norge gjennom utleiebyrået Action Film). Bare en eneste gang blir Stalins navn nevnt, idet man ikke våget å underslå at han faktisk var medlem av sentralkomiteen. Men han viser seg aldri i filmruta i 1970-versjonen — skjønt China Reconstructs gjengir en rekke bilder fra scener i begge filmene hvor han er høyst nærværende. Hans navn er også fjerna fra fortekstene, mens vi veit at hans rolle ble spilt av skuespilleren S. Goldschtab.

I noen sekvenser kan det se ut som om framgangsmåten har vært å »blåse opp» filmformatet for deretter å maske av ubeilelige personer som befinner seg i bildets ytterkanter. Dette er en grei metode å ty til når en sekvens ikke kan klippes helt bort av hensyn til sammenhengen i filmen (f.eks. avslutningsscenen i »Lenin i oktober» der Lenin (og Stalin) i spissen for sentralkomiteen trer fram for Petrograds arbeidervogt etter seieren).

I »Lenin i 1918» er borgerkrigen og intervensjonene hovedtemaet. Historien tegnes i store, faste strøk med hovedvekt på det representative ved utviklinga. Forsvaret av Tsaritsyn (det seinere Stalingrad) er et viktig element i filmen. Men her begynte tilskuerne å stusse over den usammenhengende og tildels uklare måten dette temaet var behandla på, i forhold til den gode sammenhengen forøvrig i filmene.

Nå begynner vi å begripe hvorfor. Stalin hadde en viktig, ledende rolle på dette frontavsnittet, hvor blodige kamper av så livsviktig betydning for verdens første arbeiderstat utspilte seg. Ved forsvaret av Tsaritsyn påpekte han for første gang alvorlige feil hos Trotski. Dette er tungt å svelge for Kreml-revisjonistene, og alle Tsaritsyn-scener (med unntak av noen massescener mot slutten, da det røde kavaleriet og armeen stormer mot seieren) er brutalt kuttet ut. Originalversjonen inneholder en scene hvor Stalin diskuterer strategiske og taktiske spørsmål med politiske og militære kadre på demokratisk vis – men dette passer sjølsagt ikke inn i Kremles krav, og scenen er følgelig forsvunnet. Ved en annen anledning ser vi Lenin ta seg av ei foreldreløs småjente – men sjølsagt ikke Stalins møte med den samme ungen! Jo, filmklipperne i Kreml stemmer sannelig i Vestens hylekor mot Stalin på sitt vis. At de har satt opp en minnebyste over ham ved den Røde Plass nylig, er bare et forsøk på å villed folk – for i Norge såvel som i Sovjet fins det mange som med respekt minnes Stalins navn og som veit å verdsette hans innsats, enten det nå gjelder kampen mot agenter og bursjoasi eller ledelsen av de avgjørende slag mot den tyske fascismen.

Ved å amputere Tsaritsyn-temaet, har revisjonistene også oppnådd å svekke filmens røde tråd: Lenins understreking av hvor livsviktig det er å konsolidere proletariatets diktatur, samt det faktum at klassekampen fortsatt eksisterer også under denne statsform. Dette var også Stalins overbevisning. I filmen skildres denne motsigelsen gjennom kampen mot agentene som samarbeidet med de kontra-revolusjonære og provoserte fram ei hard krise i matvareforsyningene. Men ved å maltraktere filmene på klippebordet er både deres politiske slagkraft og deres kunstneriske nivå sterkt redusert.

Med disse skurkestrekene, som ikke bare forvrenger historien, men også setter den sosialistiske filmkunsten i miskreditt og dermed objektivt sett tjener til å støtte borgerskapet, har de russiske revisjonistene nådd nærmere forråtnelsen og nok en gang avslørt seg i allverdens øyne. Vi har fått en grundig dokumentasjon av hva slike folk egentlig mener når de prøver å kvele den revolusjonære Lenin i omfavnelser.

P.S. Vi har grunn til å tro at den norske importøren ikke har vært kjent med den redigering som er foretatt, da filmen ble tatt hit via Sovexportfilm. Det ville derfor være en prisverdig ting om selskapet gjorde oppmerksom på forholdet med en »svartsladd» på kopiene.

Merknader:

1. Filmregissør, f. 1901. Har etter krigen og Stalins død dukket opp igjen som sjefsrevisjonistisk dokumentarspesialist som gjorde internasjonalt come-back i 1964 med den borgerlig-liberale og passiviserende krigs-dokumentarfilmen »Dette er fascisme» (også vist i Norge, særlig 9. april o. l. dager).
 2. Avsklipp fra Norsk Filminstitutt's arkiv, Furhammar/Isaksson: »Politik och film», Sthlm.1969, og Det Danske Filmmuseums småskrift »Lenin v oktjabrje – Vosstanje».
 3. »China Reconstructs»,nr.4/1970.
-

LYTT TIL:

ENGELSK-SPRÅKLIGE SENDINGER FRA

RADIO PEKING

FRA 21.30 TIL 22.30

» 22.30 » 23.30

HVER DAG PÅ BØLGELENGDENE

47.7, 45.3 og 25.6m

RADIO TIRANA

PÅ KORTBØLGENS 31 og 42m

FRA 06.30 TIL 07.00

» 16.30 » 17.00

» 18.30 » 19.00

» 20.30 » 21.00

» 22.00 » 22.30

DESSUTEN PÅ MELLOMBØLGENS 215m

FRA 20.30 TIL 21.00

HVER DAG.

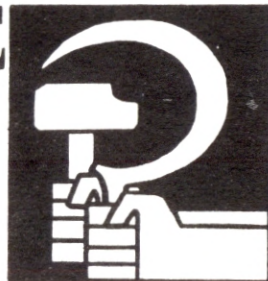
RØDE FANE

MED NYTT NUMMER
ANNENHVER MÅNED.

Løssalgsprisen blir i år 2 kroner,
men for abonnement er vi (p. g. a.
omkostningene ved utsendelsen)
nødt til å ta 15 kroner pr. år.

Bestillinger sendes:

RØDE FANE,
boks 2863 Kampen,
Oslo 5.

SOVJETGEVÆRER TIL FASCISTER.

Med militær støtte til det av CIA oppretta Lon Nol-regimet i Kambodsja har de sovjetiske sosialimperialistene nå helt kasta masken, og ingenting kan skjule deres forræderi mot folkene i Sørøst-Asia.

Mens de før har forsynt USA-imperialistene med livsviktig materiell til krigsindustrien (titan), har de nå gått over til direkte støtte til USA-marionettene i Indo-Kina. Dette skjer gjennom en tsjekkisk våpenfabrikk i Kambodsja, som til fascistregimet i Phnom Penh leverer sovjetiske AK-47-geværer og ammunisjon til maskingeværer.

Tom side

RØDE FANE

Boks 2863, KAMPEN,

Oslo 5.

Postgiro: 206842.

UTGITT AV

MARXIST-LENINISTISK

FRONT I NKP.

Ansvarlig redaktør:

Randi Heddeland

Trykt i offset hos

A/S Duplotrykk,

Oslo.

